

สัมมนากฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา

อาจารย์ ดร.สมบัติ พุทธิพิงศภัก
Facebook : DrSombat Peutthipongsapuc

๕. กระบวนพิจารณาชั้นศาลอุทธรณ์และชั้นศาลฎีกา

2

กระบวนพิจารณาชั้นศาลอุทธรณ์บัญญัติไว้ ตามป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ -๒๑๕

ฎ.๕๘๓/๒๕๐๘ (ประชุมใหญ่) โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลย ๕ คน โดยยื่นสำเนาฎีกาให้ศาลอุทธรณ์เพื่อส่งให้จำเลยที่ ๑ ดังนั้นการที่โจทก์มิได้คัดสำเนาฟ้องฎีกาส่งศาลพร้อมฟ้องฎีกาเพื่อส่งให้จำเลยที่ ๒ ถึง ๕ แต่ศาลชั้นต้นก็ได้นำฎีกาของโจทก์ไว้พิจารณาแล้ว ในกรณีเช่นนี้ศาลฎีกาได้รับฎีกาของโจทก์ไว้พิจารณาต่อไปได้ ในกรณีที่ส่งสำเนาฎีกาให้จำเลยไม่ได้เนื่องจากจำเลยออกไปนอกประเทศไทยนั้นถือว่าส่งไม่ได้เพราะหาตัวไม่พบ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๐๑ แล้ว

ฎ.๓๔/๒๕๓๐ ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ บัญญัติว่าอุทธรณ์ทุกฉบับต้องระบุข้อเท็จจริงโดยย่อ นั้น หมายความว่าถึงข้อเท็จจริงที่คู่ความยกขึ้นอุทธรณ์ ดังนี้ การที่อุทธรณ์ของจำเลยมิได้กล่าวถึงทางพิจารณาที่โจทก์จำเลยนำสืบ จึงหาได้ขัดต่อบทบัญญัติดังกล่าวไม่

ฎ.๔๕๗๗/๒๕๓๐ ในข้อหาที่ศาลชั้นต้นลงโทษปรับ ๑๐๐ บาท นั้น ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ ทวิ การที่ศาลอุทธรณ์รับวินิจฉัยปัญหาข้อเท็จจริงให้ จึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาต้องยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ เมื่อจำเลยให้การปฏิเสธฟ้องโจทก์และศาลชั้นต้นไม่ได้สอบถามจำเลยว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับที่โจทก์ขอให้ปรับโทษต่อหรือไม่ จึงปรับโทษต่อให้ไม่ได้

3
ฎ.๕๓๗๘/๒๕๓๐ คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๒๘ จำเลยยื่นอุทธรณ์ฉบับแรกเมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๒๘ พร้อมกับยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์ออกไปอีก ๑๕ วัน นับแต่วันที่ ๖ เมษายน ๒๕๒๘ เพื่อจะทำอุทธรณ์ฉบับสมบูรณ์มายื่นเพิ่มเติม ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับเป็นอุทธรณ์ของจำเลยและอนุญาตให้ขยายระยะเวลาได้ตามขอ จำเลยยื่นอุทธรณ์ฉบับที่สองอันเป็นฉบับเพิ่มเติมผ่านเรือนจำกลางชลบุรี แต่ระยะเวลายื่นอุทธรณ์ที่ศาลชั้นต้นขยายให้ครบกำหนดในวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๒๘ ตรงกับวันอาทิตย์เป็นวันหยุดราชการ อุทธรณ์เพิ่มเติมของจำเลยที่ยื่น ในวันจันทร์ที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๒๘ ซึ่งเป็นวันแรกที่เปิดทำการย่อมเป็นการยื่นภายในกำหนดโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว แต่ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับอุทธรณ์เพิ่มเติมของจำเลย และไม่ได้แจ้งคำสั่งดังกล่าวให้จำเลยทราบ จึงไม่ทราบว่าจำเลยจะใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่ง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘๘ ทวิ หรือไม่ การที่ศาลชั้นต้นส่งสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์เพื่อพิจารณาพิพากษาต่อไปโดยไม่ให้อาณาจารย์ใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งก่อน จึงไม่ชอบ

ฎ.๔๕๐๕/๒๕๓๖ การพิจารณาว่าคดีอาญาเรื่องใดต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘๓ ทวิหรือไม่ย่อมต้องดูอัตราโทษตามที่กำหนดไว้ในบทบัญญัติที่โจทก์ขอให้อภัยโทษเป็นสำคัญ ส่วนอัตราโทษที่ศาลจะนำมาใช้จริง ไม่ใช่ข้อที่จะนำมาพิจารณาในชั้นนี้

4
ฎ.๑๘๒๗/๒๕๓๗ ศาลชั้นต้นเพียงแต่ส่งสำเนาอุทธรณ์ของโจทก์ให้จำเลยทราบ มิได้กำหนดให้จำเลยแก้อุทธรณ์ภายในระยะเวลาตามกฎหมายด้วย เป็นการที่ศาลชั้นต้นไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยการอุทธรณ์ แต่เมื่อระยะเวลาล่วงเลยมาจนศาลอุทธรณ์พิพากษาคดีแล้ว การที่จำเลยยกขึ้นฎีกา ศาลฎีกาย่อมเห็นสมควรไม่ยื่นสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาพิพากษาใหม่ ในวันนัดสืบพยานโจทก์ ทนายโจทก์ขอเลื่อนอ้างว่าป่วย การที่ศาลชั้นต้นเห็นว่า โจทก์ยื่นบัญชีระบุพยาน ไว้ยังมีพยานปากอื่นที่สามารถนำมาเบิกความไปพลาถก่อนได้และทนายโจทก์ก็ไม่มีมาศาล ในวันนั้น ส่อให้เห็นว่าโจทก์เจตนาประวิงคดีนั้น เป็นเรื่องเกี่ยวกับพยานปากอื่นของโจทก์และทนายโจทก์มาหรือไม่มาศาลนั้น หากเหตุที่จะนำมาพิจารณาสมควรให้เลื่อนคดีเพราะคู่ความอ้างเหตุป่วยเจ็บไม่ โจทก์อุทธรณ์ว่าคำสั่งของศาลชั้นต้นที่ให้งดสืบพยานโจทก์ไม่ชอบนั้น เป็นการอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงที่มีได้เกี่ยวกับประเด็นแห่งคดี จึงไม่ต้องห้ามอุทธรณ์ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘๓ ทวิ

ฎ.๑๗๓๗/๒๕๓๘ ในคดีที่ศาลอนุญาตให้ผู้เสียหายเข้าเป็นโจทก์ร่วมแล้วโจทก์ร่วมและพนักงานอัยการต่างมีฐานะเป็นโจทก์ด้วยกัน เมื่อจำเลยยื่นอุทธรณ์ การที่ศาลชั้นต้นเพียงแต่สั่งให้ส่งสำเนาอุทธรณ์ให้พนักงานอัยการโจทก์ โดยไม่ได้สั่งให้ส่งสำเนาอุทธรณ์ให้โจทก์ร่วมด้วย และศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิจารณาพิพากษาคดีดังกล่าวไป จึงเป็นการไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ.มาตรา ๒๐๐ อีกทั้งการที่ศาลชั้นต้นมิได้แจ้งวันนัดฟังคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ให้โจทก์ร่วมทราบด้วยก็ไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘๒ ประกอบด้วยมาตรา ๒๑๕ ศาลฎีกาพิพากษายกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ให้ศาลชั้นต้นดำเนินการในเรื่องส่งสำเนาอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสามให้โจทก์ร่วม แล้วส่งให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิจารณาพิพากษาใหม่ตามรูปคดี

ฎ.๒๑๕๔/๒๕๔๐ การที่จะให้อัยการสูงสุดพิจารณารับรองอุทธรณ์ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘๓ ทวิ ว่าอุทธรณ์ของโจทก์มีเหตุอันสมควรที่ศาลอุทธรณ์จะไต่สวนวินิจฉัยหรือไม่ กฎหมายมิได้บัญญัติให้เป็นหน้าที่ของศาลที่จะต้องส่งสำนวนและอุทธรณ์ของโจทก์ไปให้อัยการสูงสุดพิจารณา เมื่อการรับรองอุทธรณ์เป็นประโยชน์แก่โจทก์ผู้อุทธรณ์โจทก์ก็ต้องไปดำเนินการร้องขอต่ออัยการสูงสุดเอง ศาลไม่มีหน้าที่ต้องส่งสำนวนและอุทธรณ์ของโจทก์ไปยังอัยการสูงสุดตามที่โจทก์ร้องขอ

5
ฎ.๒๕๕๐/๒๕๕๐ คดีอาญาเรื่องใดจะต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ ทวิ หรือไม่ต้องคู่อัตราโทษที่กำหนดไว้ในบทบัญญัติที่โจทก์ขอให้ลงโทษเป็นสำคัญ คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องว่า เมื่อประมาณต้นเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ เวลาใดไม่ปรากฏชัดถึงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๓๖ เวลากลางวัน ทั้งเวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยบุกรุกเข้าไปในที่ดินอันเป็นอสังหาริมทรัพย์ของผู้เสียหาย แล้วปลูกพืชผลอาสินลงในที่ดินดังกล่าวเพื่อถือการครอบครองที่ดินของผู้เสียหายบางส่วน ถือว่าโจทก์บรรยายว่าจำเลยกระทำผิดตลอดทั้งเวลากลางวันและเวลากลางคืนแล้ว และคำขอท้ายฟ้องก็ขอให้ลงโทษ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๓๖๕ ฟ้องโจทก์จึงครบองค์ประกอบความผิดตามมาตรา ๓๖๕ แล้ว ส่วนจำเลยจะเข้าไปในที่ดินพิพาทตอนแรกเมื่อใดเป็นเรื่องในชั้นพิจารณา เมื่อความผิด ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๓๖๕ ที่โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยมีอัตราโทษจำคุกเกินสามปี ไม่ต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ ทวิ ดังนั้นการที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์โจทก์และโจทก์ร่วมจึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาเห็นสมควรยื่นอุทธรณ์สำนวนให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ วินิจฉัยปัญหาความอุทธรณ์ของโจทก์และโจทก์ร่วม เพราะผลแห่งการวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ อาจนำไปสู่การจำกัดสิทธิการฎีกาของคู่ความได้

๖
ฎ.๖๕๕/๒๕๕๑ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานหมิ่นประมาท ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง การที่ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาในศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้โจทก์ร่วมอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงและศาลชั้นต้นสั่งรับอุทธรณ์ของโจทก์ร่วมที่ยื่นต่อศาลภายในกำหนดระยะเวลายื่นอุทธรณ์ที่ศาลชั้นต้นขยายให้แล้ว ต่อมาศาลชั้นต้นมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งเดิมดังกล่าว กรณีจึงเป็นเรื่องที่มีเหตุพิเศษแตกต่างไปจากกรณีรับหรือไม่ยอมรับอุทธรณ์ตามที่บัญญัติไว้ในป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๘ และ ๑๕๙ ทวิ ดังนั้น เมื่อศาลอุทธรณ์มีคำสั่งเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวอย่างใด คดีก็ยังไม่เป็นที่สุดคั่งที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๕๙ ทวิ วรคท้าย คู่ความที่ไม่พอใจคำสั่งของศาลอุทธรณ์ดังกล่าวย่อมฎีกาได้

6
ฎ.๒๓๗๘๓/๒๕๕๑ การยื่นอุทธรณ์ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๘ ได้กำหนดให้ยื่นต่อศาลชั้นต้นภายในกำหนด ๑ เดือนนับแต่วันอ่านหรือถือว่าได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งให้คู่ความฝ่ายที่อุทธรณ์ฟัง อันเป็นการกำหนดระยะเวลาในการยื่นอุทธรณ์ไว้ซึ่งต่างกับการยื่นคำฟ้องในศาลชั้นต้นที่ไม่ได้กำหนดระยะเวลาในการยื่นฟ้องไว้ ดังนั้นหากจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ จะขอแก้หรือเพิ่มเติมอุทธรณ์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง ก็จะต้องยื่นภายในกำหนดอายุอุทธรณ์ด้วยเช่นกัน จะนำบทบัญญัติว่าด้วยการพิจารณาในศาลชั้นต้นมาใช้บังคับโดยอนุโลมไม่ได้ เมื่อจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ยื่นคำร้องขอแก้และเพิ่มเติมอุทธรณ์แล้วเลยกำหนดอายุอุทธรณ์แล้ว จึงรับไว้พิจารณาเป็นส่วนหนึ่งของอุทธรณ์เดิมไม่ได้ คำแถลงประกอบคำรับสารภาพของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ มิใช่คำให้การรับสารภาพของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เป็นเพียงคำแถลงอย่างหนึ่งซึ่งทนายจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ มีอำนาจกระทำแทนจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ได้ ตามป.วิ.พ.มาตรา ๖๒ วรคหนึ่งประกอบด้วยป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๘ แม้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ไม่ได้อ่านข้อความในคำแถลงประกอบคำรับสารภาพดังกล่าว และศาลชั้นต้นไม่ได้สอบจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ก็ตาม คำแถลงประกอบคำรับสารภาพของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ นั้น ก็ชอบด้วยกฎหมาย ศาลชั้นต้นเป็นผู้สั่งให้พนักงานคุมประพฤติไปทำการสืบเสาะประวัติความประพฤติ และพฤติการณ์ในการกระทำความผิดของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ แล้วให้พนักงานคุมประพฤติทำรายงานเสนอต่อศาล เพื่อศาลจะได้ใช้รายงานการสืบเสาะและพินิจของพนักงานคุมประเวศดังกล่าวประกอบดุลพินิจในการลงโทษจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ เมื่อศาลชั้นต้นได้แจ้งรายงานการสืบเสาะและพินิจของพนักงานคุมประพฤติให้จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ทราบแล้ว จำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ไม่คัดค้าน และยืนยันให้การรับสารภาพเช่นเดิมเช่นนี้ กระบวนพิจารณาที่ศาลชั้นต้น กระทำต่อจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ จึงถูกต้องและชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ฎ.๑๔/๒๕๔๒ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์และฐานบุกรุก แต่เป็นการกระทำความผิดเดียว เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทซึ่งมีโทษเท่ากัน จึงพิพากษาลงโทษในความผิดฐานบุกรุกจำคุกคนละ ๖ เดือน ปรับคนละ ๒,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้คนละ ๓ ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าจำเลยทั้งสองมีความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์เพียงบทเดียวและคงลงโทษตามศาลชั้นต้น การที่ศาลอุทธรณ์แก้ไขเพียงบทลงโทษจากหลายบทเป็นบทเดียว โดยไม่ได้แก้โทษด้วย จึงเป็นการแก้ไขเล็กน้อย และให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี คู่ความจึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง เมื่อจำเลยทั้งสองไม่ต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลอุทธรณ์ย่อมวินิจฉัยปัญหาข้อเท็จจริงแตกต่างจากศาลชั้นต้นได้ การฟังข้อเท็จจริงของศาลอุทธรณ์ และการวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายตามข้อเท็จจริงที่ฟังได้ ย่อมไม่ขัดต่อป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๔

ฎ.๑๕๕๖/๒๕๔๒ ตาม ป.วิ.อ.ภาค ๔ ลักษณะ ๑ อุทธรณ์ มาตรา ๑๕๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติเรื่องการอุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งศาลชั้นต้นในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย โดยให้อุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์ไว้โดยเฉพาะแล้ว จะนำป.วิ.พ.มาตรา ๒๒๓ ทวิ มาอนุโลมบังคับใช้แก่การอุทธรณ์ข้อกฎหมายของโจทก์ที่ว่า โจทก์เป็นผู้เสียหายตามกฎหมายหรือไม่ ไม่ได้ ที่ศาลชั้นต้นอนุญาติให้โจทก์อุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นในข้อกฎหมายดังกล่าวโดยตรงยังศาลฎีกานั้น เป็นการไม่ชอบ เพราะเป็นการยื่นอุทธรณ์ข้ามลำดับของศาลขัดต่อบัญญัติมาตรา ๑๕๓ วรรคหนึ่ง ดังกล่าว ศาลฎีกาไม่อาจวินิจฉัยให้ได้

ฎ.๘๖๕๘/๒๕๔๘ จำเลยยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นยกคำร้อง จำเลยยอมมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ วรรคหนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยและพิพากษายกอุทธรณ์เสีย นั้น จึงเป็นการไม่ชอบ แต่ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาที่ว่าเมื่อเหตุอันควรขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ให้จำเลยหรือไม่โดยไม่ต้องยื่นสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ พิจารณาและพิพากษาใหม่

ฎ.๓๐๘๖/๒๕๕๐ ศาลชั้นต้นรับฟังข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานในสำนวนแล้ววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดอาญาตามฟ้อง การกระทำของจำเลยตามที่โจทก์นำสืบจึงไม่มีเจตนา พินาศหายยกฟ้อง การที่โจทก์อุทธรณ์ว่าข้อเท็จจริงที่โจทก์นำสืบฟังได้ว่า ข้อความที่จำเลยแจ้งเป็นความเท็จและจำเลยมีเจตนาแจ้งความเท็จ เป็นอุทธรณ์ได้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลชั้นต้น จึงเป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง เมื่อไม่ปรากฏว่าโจทก์ได้รับอนุญาตหรือมีการรับรองให้อุทธรณ์ได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ ตริ จึงต้องห้ามอุทธรณ์ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ ทวิ ส่วนอุทธรณ์ของโจทก์ที่ว่า ศาลชั้นต้นมิได้วินิจฉัยว่าการที่จำเลยแจ้งข้อความว่าโจทก์เอาสมุดบันทึกของ อ. ไป เป็นการกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เป็นการวินิจฉัยผิดจากพยานหลักฐานในสำนวนนั้น เป็นการอุทธรณ์ว่าศาลชั้นต้นวินิจฉัยพยานหลักฐานไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นปัญหาข้อกฎหมาย ที่ศาลอุทธรณ์ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์ข้อนี้ของโจทก์ ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วนและเห็นสมควรยื่นสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาพิพากษาใหม่ เพื่อให้การวินิจฉัยความผิดของจำเลยเป็นไปตามลำดับศาล ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๐๘ (๒) ประกอบมาตรา ๒๒๕

9
ฎ.๑๒๑๗-๑๒๑๘/๒๕๕๑ การขายระยะเวลาขึ้นฎีกา เป็นอำนาจของศาลชั้นต้นที่จะพิจารณาและมีคำสั่ง ตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๒๑ ประกอบ ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ เมื่อศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้โจทก์ขายระยะเวลาขึ้นฎีกา จำเลยที่ ๔ ย่อมอุทธรณ์คัดค้านคำสั่งของศาลชั้นต้น ต่อศาลอุทธรณ์ได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๓ วรรคหนึ่ง เพราะคำสั่งของศาลชั้นต้นดังกล่าวเป็นคำสั่งภายหลังที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ พิพากษาแล้ว จึงไม่เป็นคำสั่งระหว่างพิจารณา ไม่ต้องห้ามอุทธรณ์ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๖

ฎ.๔๗๘/๒๕๕๕ จำเลยกระทำความผิดฐานแจ้งความเท็จเกี่ยวกับโจทก์ที่ดิน ในขณะที่มารดาโจทก์ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินตามโฉนดนั้นยังมีชีวิตอยู่ มารดาโจทก์จึงเป็นผู้เสียหาย แม้โจทก์ซึ่งเป็นบุตรเป็นทายาทผู้รับมรดกที่ดินตามโฉนดนั้นเพิ่งทราบการกระทำของจำเลยหลังจากที่ มารดาโจทก์ตายแล้ว โจทก์ก็ไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยเป็นคดีอาญาในข้อหาความผิด ตาม ป.อ.มาตรา ๑๓๗

ฎ.๔๕๒๕/๒๕๕๖ แม้ความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกาย กับความผิดฐานร่วมกันทำให้อุบัติเหตุความกลัวหรือความตกใจ โดยการขู่เข็ญ ซึ่งศาลชั้นต้นเปลี่ยนโทษจำคุกจำเลยเป็นการส่งตัวไปควบคุมเพื่อฝึกอบรมยังศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนจะต้องห้ามมิให้จำเลยอุทธรณ์ ในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ ทวิ การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับอุทธรณ์ของจำเลยในส่วนความผิดสองฐานนี้ โดยไม่ปรากฏว่า ได้รับอนุญาตให้อุทธรณ์จากผู้พิพากษาที่นั่งพิจารณา ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ ทริ และศาลอุทธรณ์รับพิจารณาพิพากษาค่อมานับเป็นการ ไม่ชอบก็ตาม แต่พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบในคดีนี้มีและพยานหลักฐานที่ศาลฎีกาพิพากษายกฟ้อง ครอบคลุมถึงข้อเท็จจริงในความผิด ทั้งสองฐานดังกล่าว โดยเป็นข้อเท็จจริงอันเกี่ยวพันกัน เมื่อข้อเท็จจริงฟังไม่ได้ว่าจำเลยเป็นตัวการร่วมกระทำความผิดฐานมีและพยานหลักฐาน กับกับนรายในคดีนี้ ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยยกฟ้องไปถึงความผิดฐานร่วมกันทำให้อุบัติเหตุความกลัวหรือความตกใจ โดย การขู่เข็ญดังกล่าวได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๕ ประกอบมาตรา ๒๑๕ และ ๒๒๕

10
ฎ.๘๐๒๐/๒๕๕๖ เมื่อศาลชั้นต้นปฏิเสธไม่ยอมรับอุทธรณ์ ผู้อุทธรณ์อาจอุทธรณ์เป็นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลนั้นต่อศาลอุทธรณ์ ให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาคำร้องนั้น แล้วมีคำสั่งยื่นตามคำปฏิเสธของศาลชั้นต้นหรือมีคำสั่งให้รับอุทธรณ์ คำสั่งนี้ให้เป็นที่สุด ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๘ ทวิ ประกอบ พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.๒๔๘๘ มาตรา ๔ และ พ.ร.บ. ให้นำวิธี พิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ.๒๕๒๐ มาตรา ๓ เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค ๗ มีคำสั่งให้ยกคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ของโจทก์ เท่ากับว่าศาลอุทธรณ์ภาค ๗ มีคำสั่งยื่นตามคำปฏิเสธของศาลชั้นต้น คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นที่สุด ตามบทบัญญัติดังกล่าว การที่ ศาลชั้นต้นรับฎีกาของโจทก์ จึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้

ฎ.๑๑๑๑/๒๕๕๖ ศาลชั้นต้นวินิจฉัยในความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ จำเลยเป็นเจ้าของที่ดินพิพาท จำเลยมีสิทธิชักชวนมิให้ผู้อื่นสอดเข้า เกี่ยวข้องกับที่ดินของตนโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตาม ป.พ.พ.มาตรา ๑๓๑๖ โจทก์ทั้งสี่ยอมไม่มีสิทธิที่จะเข้าไปก่อสร้างรั้วลวดหนามและ บ้านพักอาศัยในที่ดินของจำเลย การที่จำเลยว่าจ้างให้คนงานนำรถเข็นรถลวดหนามและบ้านของโจทก์ทั้งสี่ โดยมีเจ้าพนักงานตำรวจ ไปดูแลการรื้อถอนจึงเป็นการใช้สิทธิในที่ดินตามสมควร การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ อุทธรณ์ของ โจทก์ทั้งสี่ที่ว่า แม้จำเลยเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินพิพาท ก็ไม่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดให้อำนาจแก่จำเลยในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่กระทำ โดย พลการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างของโจทก์ทั้งสี่ และตาม ป.พ.พ.มาตรา ๑๓๑๖ ให้อำนาจผู้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์มีสิทธิชักชวนมิให้ผู้อื่นสอดเข้า เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ได้ ก็มีได้หมายความว่า จำเลยจะกระทำด้วยตนเองโดยพลการได้ การกระทำของจำเลยจึงเป็น การกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แม้ว่าในการรื้อถอนดังกล่าวมีเจ้าพนักงานตำรวจไปดูแลการรื้อถอนด้วย แต่เจ้าพนักงานตำรวจไม่มีหน้าที่ ควบคุมดูแลในการกระทำความผิดของผู้อื่นที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายให้กลับกลายเป็นชอบด้วยกฎหมาย การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิด ฐานก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ ตาม ป.อ.มาตรา ๑๕๘ ประกอบมาตรา ๘๔ ดังนี้ อุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสี่ ไม่ได้โต้แย้ง ข้อเท็จจริงที่ศาลชั้นต้นวินิจฉัยมา แต่โต้แย้งว่าการที่จำเลยรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างในที่ดินพิพาทมิใช่เป็นการใช้สิทธิในที่ดินตามสมควร ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๑๖ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ จึงเป็นอุทธรณ์ในปัญหา ข้อกฎหมาย ไม่ใช่เป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงอันจะต้องห้าม ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ ทวิ

ฎ.๑๒๓๔๓/๒๕๕๖ นายความลงชื่อในอุทธรณ์แทนคู่ความได้

11

ฎ.๑๓๕๓๓/๒๕๕๖ ศาลชั้นต้นอนุญาตให้จำเลยขยายระยะเวลาอุทธรณ์ถึงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ต่อมาวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ จำเลยยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาอุทธรณ์โดยไม่ปรากฏเหตุสุดวิสัย ตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๒๓ ศาลชั้นต้นอนุญาตให้จำเลยขยายระยะเวลาอุทธรณ์ถึงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๔ ย่อมเป็นการไม่ชอบ ทั้งอุทธรณ์ของจำเลยมิได้โต้แย้งหรือคัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้น โดยขัดแย้งเป็นอุทธรณ์ไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ วรรคสอง ชอบที่ศาลชั้นต้นจะไม่รับอุทธรณ์จำเลย และส่งสำนวนให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๔ วินิจฉัย ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๔๕ วรรคสอง เพราะเป็นคดีที่ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำคุกจำเลยตลอดชีวิต การที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๔ วินิจฉัยและพิพากษาให้ ถือได้ว่าเป็นการวินิจฉัย ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๔๕ วรรคสอง เมื่อศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ข้อที่ว่าจำเลยกระทำความผิดหรือไม่ จึงเป็นอันถึงที่สุด ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๔๕ วรรคสอง

ฎ.๑๓๓๑๖/๒๕๕๗ แม้คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ให้ยกคำร้องของพนักงานสอบสวนที่ยื่นคำร้องขอให้ส่งตัวผู้ต้องหาไปควบคุมเพื่อรับการตรวจพิสูจน์การเสพยาหรือติดยาเสพติด ตาม พ.ร.บ.ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.๒๕๔๕ จะไม่ใช่คำสั่งในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พนักงานสอบสวนมีสิทธิที่จะยื่นอุทธรณ์ได้ตามกฎหมาย แต่การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องของพนักงานสอบสวนดังกล่าวนั้น เป็นเรื่องระหว่างศาลกับพนักงานสอบสวนซึ่งเป็นผู้ร้องโดยเฉพาะ ผู้ต้องหาทั้งสองจึงไม่มีสิทธิที่จะอุทธรณ์หรือฎีกาคำสั่งดังกล่าวของศาลชั้นต้นได้ ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาของผู้ต้องหาทั้งสองจึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

○

ฎ.๑๕๗๑๘/๒๕๕๗ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองในความผิดฐานยักยอก และทำให้เสียทรัพย์ ตาม ป.อ.มาตรา ๓๕๒ และ มาตรา ๓๕๘ ซึ่งความคิดทั้งสองฐานมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ คดีจึงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ ทวิ การที่โจทก์ร่วมอุทธรณ์ขอให้ไม่รอกการลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสอง เป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง จึงต้องห้ามตามบทบัญญัติดังกล่าว เมื่อจำเลยทั้งสองไม่ได้อุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาศาลชั้นต้นในส่วนอาญา คงอุทธรณ์เฉพาะส่วนแพ่ง ความคิดทั้งสองฐานดังกล่าวจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ จึงไม่มีอำนาจพิจารณาและพิพากษาคดีส่วนอาญา อันมีผลทำให้ไม่มีคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค ๖ เฉพาะในส่วนอาญาให้จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาไม่จำต้องวินิจฉัยฎีกาของจำเลยทั้งสองที่ขอให้รอกการลงโทษต่อไปอีก

12

○
+
อนึ่ง โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานยักยอก และทำให้เสียทรัพย์ ตาม ป.อ.มาตรา ๓๕๒ และมาตรา ๓๕๘ จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ โจทก์และจำเลยทั้งสองไม่คิดใจสับสน ยาน ปรากฏว่าศาลชั้นต้นฟังข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำผิดของจำเลยทั้งสองว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันลักทรัพย์ของโจทก์ร่วม ศาลยอมลงโทษจำเลยทั้งสองในความผิดฐานลักทรัพย์ ตาม ป.อ.มาตรา ๓๑๔ แต่จะลงโทษจำเลยทั้งสองตามมาตรา ๓๑๕ (๗) วรรคแรก ไม่ได้ เพราะโจทก์มิได้อ้างมาตรานี้มาในฟ้อง ทั้งโทษตามมาตรา ๓๑๕ (๗) วรรคแรก ก็หนักกว่าโทษตามมาตรา ๓๕๒ และมาตรา ๓๕๘ ที่โจทก์ฟ้อง ปัญหาเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

○

13

ฎ.๒๕๑๘/๒๕๕๑ พนักงานอัยการเป็นโจทก์ได้บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ ๒ จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด มี ว. เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนบริษัท เมื่อวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๑ เวลากลางวัน จำเลยทั้งสองร่วมกันบุกรุกเข้าไปในโกดังเก็บเฟอร์นิเจอร์อันเป็นอาคารเก็บรักษาทรัพย์อยู่ในความครอบครองของผู้เสียหาย โดยไม่ได้รับอนุญาตและโดยไม่มีเหตุอันสมควร และร่วมกันขนย้ายเฟอร์นิเจอร์ของผู้เสียหายออกจากโกดังและตัดกุญแจประตูเชื่อมระหว่างโกดัง รวมทั้งฉาบปูนปิดทับประตูระหว่างโกดัง ทำให้ไม่สามารถผ่านเข้าออกระหว่างโกดัง ได้อันเป็นการรบกวนการครอบครองอาคารเก็บรักษาทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์ของผู้เสียหาย โดยปกตีสุธ ศาลฎีกาเห็นว่านิติบุคคลย่อมมีเจตนาร่วมกันในการกระทำความผิดทางอาญาได้ ถ้ากรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคลนั้นได้กระทำให้ไปตามวัตถุประสงค์ของนิติบุคคลซึ่งได้จดทะเบียนไว้ และนิติบุคคลนั้นได้รับประโยชน์อันเกิดจากการกระทำนั้น แต่คดีนี้ข้อเท็จจริงตามฟ้องจำเลยที่ ๑ ซึ่งบุกรุกเข้าไปในโกดังเก็บเฟอร์นิเจอร์ มิใช่ผู้แทนนิติบุคคลจำเลยที่ ๒ การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองดังกล่าวจึงเป็นการกระทำของจำเลยแต่ละคน ไม่ได้ร่วมกันกระทำความผิด คดีนี้ การกระทำของจำเลยทั้งสองตามที่โจทก์บรรยายมาในฟ้อง จึงไม่เป็นความผิดฐานบุกรุกโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป ตาม ป.อ.มาตรา ๓๖๕ (๒) คงมีความผิดฐานบุกรุก ตาม ป.อ.มาตรา ๓๖๒, ๓๖๔ ซึ่งมีอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกไม่เกินสามปี จึงเป็นคดีซึ่งต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๓ ทวิ

14

ฎ.๓๐๑๘/๒๕๕๓ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ตาม ป.อ.มาตรา ๓๒๘ แต่กลับไม่ได้บรรยายฟ้องว่าจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๑๔ ไล่ความโจทก์ต่อบุคคลที่สามโดยการโฆษณาอันเป็นองค์ประกอบความผิดฐานดังกล่าวอย่างไร แม้โจทก์จะแนบหนังสือที่มีข้อความหมิ่นประมาท โจทก์ซึ่งแสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ ๑ ถึง ๑๔ ได้ส่งสำเนาหนังสือดังกล่าวไปยังบุคคลที่ปรากฏในหนังสือนั้นมาท้ายคำฟ้องด้วยดังที่โจทก์ฎีกา ก็ไม่ทำให้ฟ้องของโจทก์ที่ไม่ได้บรรยายฟ้องให้เห็นว่าจำเลย ที่ ๑ ถึงที่ ๑๔ ไล่ความโจทก์ต่อบุคคลที่สามโดยการ โฆษณา เป็นฟ้องที่ครบองค์ประกอบความผิด ตาม ป.อ.มาตรา ๓๒๘ ได้ และที่โจทก์ขอให้ลงโทษตามมาตรา ๓๒๘ มาด้วยก็ตาม ศาลก็ไม่อาจพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๑ ถึง ๑๔ ได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๒ วรรคหนึ่ง คดีนี้ การกระทำของจำเลยที่ ๑ ถึง ๑๔ ตามที่โจทก์บรรยายมาในฟ้องจึงไม่เป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ตาม ป.อ.มาตรา ๓๒๘ คงเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท ตาม ป.อ.มาตรา ๓๒๖ เท่านั้น ซึ่งในความผิดดังกล่าวมีอัตราโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกไม่เกินสามปี จึงเป็นคดีซึ่งต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ ทวิ เมื่อโจทก์อุทธรณ์ว่าการกระทำของจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๑๔ เป็นหมิ่นประมาท โจทก์ มิใช่เป็นการแสดงความคิดเห็น โดยสุจริต ดิหมด้วยความเป็นธรรมและเพื่อป้องกันส่วน ได้เสียเกี่ยวกับตนตามคลองธรรม จึงเป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง

กฎ.๖๔๓๗/๒๕๕๗ คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลย ตาม ป.อ.มาตรา ๓๐๐ และพ.ร.บ.จรรยาบรรณท พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๔๓, ๔๕๗ 15
ระหว่างพิจารณาศาลชั้นต้นอนุญาตให้นายกิตติศักดิ์ เทียงมน ผู้เสียหายเข้าร่วมเป็นโจทก์ เฉพาะข้อหากระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่น
รับอันตรายสาหัส ตาม ป.อ.มาตรา ๓๐๐ ซึ่งความผิดดังกล่าวต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์และโจทก์ร่วมจึงต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ ทวิ การที่โจทก์
และโจทก์ร่วมอุทธรณ์ว่า พยานหลักฐานของโจทก์และโจทก์ร่วมมีน้ำหนัก ไม่มีข้อพิรุธสงสัย รับฟังได้ ว่าจำเลยขับรถโดยประมาทเป็นเหตุ
ให้โจทก์ร่วมได้รับอันตรายสาหัส จึงเป็นการอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง เมื่อไม่ปรากฏว่ามีกรอนุญาติ หรือการรับรองให้อุทธรณ์ได้
ตาม ป.วิ.อ.อาญา มาตรา ๑๕๓ ตริ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์และโจทก์ร่วมแล้วพิพากษาลงโทษจำเลยมานั้น
จึงเป็นการไม่ชอบด้วยบทบัญญัติดังกล่าว ปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยแม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกา
ก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เอง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๕ วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา ๒๒๕ ปัญหาตามฎีกาของจำเลยในคดีส่วนอาญา
จึงไม่จำต้องวินิจฉัย สำหรับคดีส่วนแพ่งนั้น เมื่อวินิจฉัยคดีส่วนอาญาดังกล่าวข้างต้น ข้อเท็จจริงคดีส่วนอาญา จึงฟังเป็นยุติตามคำพิพากษา
ศาลชั้นต้นว่า จำเลยไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้อง ในการพิพากษาคดีส่วนแพ่งศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วน
อาญาตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๔๖ การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นการทะเลาะเมียดต่อโจทก์ร่วม จำเลยไม่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม
ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาคดีส่วนแพ่งมานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น

กฎ.๒๐๓๗/๒๕๕๕ การวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๕ วรรคสอง จำต้องอาศัยข้อเท็จจริงที่ได้มา 16
จากการดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยชอบในศาลชั้นต้น การที่จำเลยทั้งสองมิได้ยกปัญหาว่าสิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไป ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๓๕
(๔) ขึ้นต่อผู้ในศาลชั้นต้น ข้อเท็จจริงตามคดีอาญาของศาลชั้นต้นที่ว่าเป็นความผิดกรรมเดียวกับคดีนี้ตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ หยิบยกขึ้นวินิจฉัย
ย่อมไม่อาจนำมารับฟังได้ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๒ วินิจฉัยว่าคดีนี้กับคดีอาญาเรื่องอื่นของศาลชั้นต้น เป็นความผิดกรรมเดียวกัน นับ
จากเวลาที่ศาลชั้นต้นพิพากษา สิทธินำคดีอาญามาฟ้องของโจทก์คดีนี้ระงับไป ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๓๕ (๔) จึงไม่ชอบ

กฎ.๔๑๓/๒๕๖๐ (ประชุมใหญ่) จำเลยอุทธรณ์ว่าไม่ได้กระทำความผิด แต่ไม่ได้อุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้นที่ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นสั่งตัว 16
จำเลยไปปรับการฝึกและอบรมมีกำหนดโทษขั้นต่ำ ๓ เดือน อุทธรณ์ของจำเลยจึงเป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ซึ่งตาม พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและ
ครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ มาตรา ๑๕๐ บัญญัติว่า “คดีที่ศาลเยาวชนและครอบครัวได้พิพากษาหรือมีคำสั่ง
แล้ว ให้อุทธรณ์คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น ไปยังศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคได้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความเหือนคดี
ธรรมดา เว้นแต่ในกรณีศาลเยาวชนและครอบครัวได้พิพากษาหรือมีคำสั่งกำหนดวิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนอย่างหนึ่งอย่างใด...” ดังนั้น
การพิจารณาว่าจำเลยจะอุทธรณ์ปัญหาข้อเท็จจริงว่าไม่ได้กระทำความผิดได้หรือไม่นั้น ต้องพิจารณาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณา
ความอย่างคดีธรรมดา คือ พิจารณา ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ ทวิ ซึ่งห้ามมิให้คู่ความอุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้น ในปัญหาข้อเท็จจริงในคดี
ซึ่งอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดไว้ให้จำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ การที่ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า
จำเลยกระทำความผิด ตาม ป.อ.มาตรา ๒๕๕ ขณะกระทำความผิดจำเลยอายุ ๑๖ ปีเศษ ลดมาตราส่วนโทษให้ ตาม ป.อ.มาตรา ๑๕๕ กึ่งหนึ่ง จำคุก
๖ เดือน อาศัยอำนาจตาม พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ มาตรา ๑๔๒ (๑) ให้เปลี่ยน
โทษจำคุกเป็นสั่งตัวไปปรับการฝึกอบรมที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต ๕ จังหวัดอุบลราชธานี มีกำหนดขั้นต่ำ ๓ เดือน นับแต่วันพิพากษา
อันเป็นกรณีศาลชั้นต้นซึ่งเป็นศาลเยาวชนและครอบครัวใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนแทนการลงโทษทางอาญาแก่จำเลย ไม่เป็นการลงโทษ
จำเลย ตาม ป.อ.มาตรา ๑๕๕ อันจะเข้ากรณียกเว้นที่จะมีสิทธิอุทธรณ์ได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๓ ทวิ จึงต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ดังนั้น
การที่จำเลยยื่นคำร้องขอให้ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดอุบลราชธานีอนุญาติให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง โดยมีให้ผู้
ผู้พิพากษาซึ่งลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นเป็นผู้อนุญาต จึงเป็นการไม่ชอบ ขัดต่อบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ ตริ

ฎ.๔๒๙๓/๒๕๖๐ โจทก์ทั้งสองทำหนังสือขอให้อัยการสูงสุดรับรองให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ที่ศาลชั้นต้นขยายให้ เป็นการไม่ชอบด้วยป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๘ วรรคหนึ่ง เมื่อศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ของโจทก์ทั้งสองและศาลอุทธรณ์มีคำสั่งยืน คำสั่งของศาลอุทธรณ์เป็นที่สุด ตามป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๘ ทวิ วรรคสาม โจทก์ทั้งสองไม่มีสิทธิฎีกาคัดค้านคำสั่งของศาลอุทธรณ์ได้อีก

17

ฎ.๔๒๙๓/๒๕๖๑ พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ มาตรา ๑๘๐ (เดิม) บัญญัติว่าคดีที่ศาลเยาวชนและครอบครัวได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งแล้ว ให้อุทธรณ์คำพิพากษาไปยังศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคได้ ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความเหมือนคดีธรรมดา .๐. ซึ่งคดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานลักทรัพย์ในสถานตาม ป.อ.มาตรา ๓๓๕ (๘) จำคุก ๑ ปี เปลี่ยน โทษจำคุกเป็นส่งตัวจำเลยไปฝึกอบรมที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน มีกำหนดชั้นต่ำ ๑ ปี ชั้นสูง ๒ ปี จำเลยอุทธรณ์ว่าพยานหลักฐาน โจทก์ที่นำสืบมาฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น เป็นการโต้แย้งมูลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลชั้นต้น จึงเป็นการอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องอยู่ภายใต้บทบัญญัติ ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ ทวิ เมื่อความผิดฐานลักทรัพย์ในสถาน ตาม ป.อ.มาตรา ๓๓๕ (๘) มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ ๑ ปี ถึง ๕ ปี และปรับตั้งแต่ ๒,๐๐๐ บาท ถึง ๑๐,๐๐๐ บาท จึงไม่ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ ทวิ ประกอบ พ.ร.บ.ศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๓ มาตรา ๑๘๐ (เดิม) ที่ศาลอุทธรณ์รับคดีไว้พิจารณาพิพากษาชอบแล้ว

○

ฎ.๑๓๔๖/๒๕๖๑ ความผิดฐานเบียดเบียนความเท็จ ตาม ป.อ.มาตรา ๑๗๗ นั้น ข้อความเท็จที่ได้เบียดเบียนต่อศาลในการพิจารณาคดีจะต้องเป็นข้อสำคัญในคดี ซึ่งหมายถึงต้องเป็นข้อสำคัญในคดีอย่างแท้จริงถึงขนาดมีผลทำให้แพ้ชนะคดีกันได้โดยอาศัยคำเบียดเบียนอันเป็นเท็จเท่านั้น ศาลชั้นต้นฟังข้อเท็จจริงโดยวินิจฉัยถึงหน้าที่นำสืบของโจทก์ประกอบคำเบิกความตอบคำถามค้านของโจทก์และคำเบิกความของ พ. จำเลยในคดีดังกล่าวเป็นสำคัญ ส่วนคำเบิกความของจำเลยนั้น ศาลชั้นต้นไม่ได้นำมากล่าวถึง เพียงแต่นำมารับฟังประกอบข้อวินิจฉัยที่ว่า โจทก์ไม่มีพยานหลักฐานมานำสืบกับคำเบิกความตอบคำถามค้านทนายจำเลยของโจทก์เท่านั้น แล้ววินิจฉัยถึงเหตุการณ์ต่างๆ ดังที่หยิบยกขึ้นมากล่าวโดยมิได้นำคำเบิกความของจำเลยมาเป็นข้อวินิจฉัยให้มีผลเป็นการแพ้ชนะกัน ข้อความที่จำเลยเบิกความดังกล่าวจึงไม่ใช่ข้อสำคัญในคดีไม่อาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานเบียดเบียนความเท็จได้ +

18

ฎ.๓๓๐๘-๓๓๐๘/๒๕๖๑ ปัญหาว่าการประชุมของคณะกรรมการตุลาการที่ไม่มีเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน เป็นคณะกรรมการตุลาการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เป็นปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน

○

19

ฎ.๔๒๖๕/๒๕๖๑ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ขังผู้ต้องหาไว้ตามคำร้องของผู้ร้องมีกำหนด ๑๒ วัน เพื่อสอบสวนคำเนิ่นคดีผู้ต้องหา ในความคิด ตาม ป.อ.มาตรา ๑๑๖ ผู้ต้องหายื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวของศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์พิพากษายกอุทธรณ์ของผู้ต้องหา ผู้ต้องหาฎีกา เห็นว่า ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๓๔ วรรคห้า บัญญัติว่า “เมื่อได้มีการแจ้งข้อกล่าวหาแล้ว ถ้าผู้ต้องหาไม่ใช่ผู้ถูกจับและยังไม่ได้มีการออกหมายจับ แต่พนักงานสอบสวนเห็นว่าเหตุที่จะออกหมายขังผู้นั้นได้ตามมาตรา ๑๑๖ พนักงานสอบสวนมีอำนาจสั่งให้ผู้ต้องหาไปศาลเพื่อออกหมายขังโดยทันที... กรณีเช่นว่านี้ให้นำมาตรา ๘๗ มาใช้บังคับแก่การพิจารณาออกหมายขังโดยอนุโลม...” มาตรา ๑๑๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เมื่อได้ตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยมาแล้ว ในระยะไคระหว่างสอบสวน ได้สวนมูลฟ้องหรือพิจารณา ศาลจะออกหมายขังผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้ตามมาตรา ๘๗ หรือมาตรา ๘๘ ก็ได้ และให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๖๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม” มาตรา ๖๖ บัญญัติว่า “เหตุที่จะออกหมายจับได้มีดังต่อไปนี้ (๑) เมื่อมีหลักฐานตามสมควรว่าบุคคลใดน่าจะได้กระทำความผิดอาญาซึ่งมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสามปี” ตามบทบัญญัติข้างต้นให้อำนาจศาลที่จะขังผู้ต้องหาระหว่างสอบสวนหากมีเหตุตามมาตรา ๖๖ คดีนี้ ผู้ต้องหาอุทธรณ์กล่าวหาว่ากระทำความผิดตาม ป.อ.มาตรา ๑๑๖ ซึ่งต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี จึงเป็นกรณีที่ศาลจะออกหมายขังผู้ต้องหาได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๑๖ ประกอบมาตรา ๖๖ บทบัญญัติดังกล่าวเป็นกระบวนการก่อนฟ้องซึ่งมีวัตถุประสงค์ให้ผู้ต้องหาอยู่ในอำนาจของศาล เพื่อเป็นหลักประกันว่าจะมีตัวจำเลยในการพิจารณาพิพากษาของศาล ทั้งตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๐๖ บัญญัติให้ผู้ต้องหาที่มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ปล่อยผู้ต้องหาชั่วคราวได้อยู่แล้ว แสดงให้เห็นเจตนารมณ์ของกฎหมายอย่างชัดเจนว่า มีวัตถุประสงค์จะให้กระบวนการยุติธรรมในชั้นฝากขังระหว่างสอบสวนเป็นอำนาจของผู้พิพากษาศาลชั้นต้น และยุติไปในระดับศาลชั้นต้นเท่านั้น ไม่ใช่เรื่องที่กฎหมายมีความประสงค์จะให้ผู้ต้องหายื่นอุทธรณ์คัดค้านคำสั่งอนุญาตให้ฝากขังได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ ผู้ต้องหาจึงไม่มีสิทธิยื่นอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่อนุญาตให้ฝากขังผู้ต้องหาตามคำร้องของผู้ร้อง

20

ฎ.๖๕๑๗/๒๕๖๑ การอุทธรณ์หรือการฎีกาในคดีที่มีคู่ความหลายคน มีใจทักร่วมหรือจำเลยร่วม คู่ความร่วมดังกล่าวสามารถอุทธรณ์ฎีกาในฉบับเดียวกันได้ แต่การที่จำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ อุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้นมาในฉบับเดียวกัน แล้วปรากฏว่าจำเลยที่ ๒ เป็นผู้ลงลายมือชื่อผู้เรียงและผู้พิมพ์โดยที่จำเลยที่ ๒ ไม่ปรากฏว่าได้จดทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นทนายความ เช่นนี้ไม่อาจถือได้ว่าจำเลยที่ ๒ เรียงหรือแต่งฟ้องอุทธรณ์แทนจำเลยที่ ๓ ย่อมถือได้ว่าอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๓ เป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลชอจะพิพากษายกคำฟ้องอุทธรณ์ของจำเลยที่ ๓

ฎ.๔๑๐๕/๒๕๖๒ คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้จำเลยเดินทางออกนอกราชอาณาจักร โดยไม่จำเป็นต้องได้สวนตามคำร้องที่จำเลยที่ ๒ ยื่นก่อนวันนัดฟังคำพิพากษา เป็นคำสั่งระหว่างพิจารณาที่ไม่ทำให้คดีเสร็จสำนวน เพราะคดีจะต้องพิจารณาต่อไป ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์คำสั่งนั้นไคระหว่างพิจารณา ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๖ ประกอบพ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.๒๔๘๕ มาตรา ๔ และพ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ.๒๕๒๐ มาตรา ๓

ฎ.๕๖๒๓/๒๕๖๒ การที่จำเลยต้องคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้รับโทษจำคุกและไม่ได้ถูกคุมขัง ยื่นอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้ขยายระยะเวลาขึ้นฎีกาโดยไม่ได้แสดงตนต่อเจ้าพนักงานศาล แม้อุทธรณ์ของจำเลยมิใช่อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นเกี่ยวกับการกระทำอันเป็นความคิด แต่เป็นอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้ขยายระยะเวลาขึ้นฎีกาแก่จำเลยก็ตาม ก็ต้องอยู่ในบังคับบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๘ วรรคสาม

ฎ.๑๓๔๖/๒๕๖๓ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๒ ฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายสาหัส จำคุกกระหนงละ ๑ ปี รวม ๒ กระหนง เป็นจำคุก ๒ ปี ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษาแก้เป็นลดโทษให้จำเลยที่ ๒ กระหนงละหนึ่งในสี่ คงจำคุกจำเลยที่ ๒ กระหนงละ ๘ เดือน รวม ๒ กระหนง เป็นจำคุก ๑๖ เดือน เป็นการคำนวณโทษคิดพลาด ที่ถูกเป็นจำคุกกระหนงละ ๘ เดือน รวม ๒ กระหนง เป็นจำคุก ๑๘ เดือน โจทก์มิได้ฎีกาขอให้ลงโทษให้ถูกต้อง ศาลฎีกาไม่อาจแก้ไขโทษจำเลยที่ ๒ ให้ถูกต้องได้เพราะจะเป็นการพิพากษาเพิ่มเติมโทษจำเลย ต้องห้าม ตามป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๒ ประกอบมาตรา ๒๒๕

21

ฎ.๑๔๐๑/๒๕๖๔ จำเลยใช้ก้อนหินขว้างมาตกใส่บริเวณหลังคาค้านหน้าร้านของผู้เสียหายที่เป็นสังกะสีเกิดเสียงดัง เป็นเหตุให้ผู้เสียหายตกใจกลัว การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานกระทำการใด ๆ อันเป็นการรังแกข่มเหง คุกคามผู้เสียหายในที่สาธารณะสถานหรือต่อหน้าธารกำนัล ตามป.อ.มาตรา ๓๘๗ วรรค ๒ ก้อนหินของกลางเป็นทรัพย์สินที่จำเลยได้ใช้ในการกระทำความผิดให้รับ ตาม ป.อ.มาตรา ๓๓ (๑) เมื่อคดีส่วนอาญา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องอันเป็นการทำละเมิดต่อผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้ร้อง ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจวินิจฉัยความรับผิดชอบทางแพ่งไปได้โดยไม่จำเป็นต้องให้ผู้ร้องฎีกา กรณีเป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๕

ฎ.๑๔๕๐/๒๕๖๔ คำสั่งยกคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ของผู้ร้อง ย่อมมีผลทำให้คำร้องของผู้ร้องนั้นเสร็จสำนวนไปจากศาล จึงมิใช่คำสั่งระหว่างพิจารณา ไม่ต้องห้ามอุทธรณ์คำสั่ง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๖ ผู้ร้องชอบที่จะอุทธรณ์คำสั่งได้ทันที แต่ต้องอุทธรณ์ภายในกำหนดหนึ่งเดือน ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๘ เมื่อผู้ร้องไม่ยื่นอุทธรณ์คำสั่งภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด จึงต้องถือเป็นอันยุติตามคำสั่งของศาลชั้นต้นว่าผู้ร้องไม่อยู่ในฐานะเป็นโจทก์ร่วมกับพนักงานอัยการ เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพและศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา ผู้ร้องจึงไม่อยู่ในฐานะเป็น “โจทก์” ในคดีอาญา ตามป.วิ.อ.มาตรา ๒ (๑๔) ผู้ร้องจึงไม่อาจอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลชั้นต้นได้

ฎ.๑๔๑๒/๒๕๖๖ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลย ตามพ.ร.บ.การเล่นแชร์ พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๑๗ มีระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุก ๑ เดือน และปรับ ๑๕,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๑ ปี ไม่ต้องห้ามโจทก์อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ ทวิ

22

อุทธรณ์ของโจทก์กล่าวถึงพฤติกรรมการกระทำความผิดของจำเลย และก่อให้เกิดความเสียหายของผู้ร่วมเล่นแชร์กับจำเลยเพื่อประกอบในการขอให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ใช้ดุลพินิจในการลงโทษหรือกำหนดโทษจำเลยสถานหนักและไม่รอการลงโทษจำคุก หากนำมาเป็นพยานหลักฐานเพื่อลงโทษจำเลยไม่ จึงมิใช่เป็นข้อเท็จจริงที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น และไม่เป็นการรับฟังพยานหลักฐานนอกสำนวน

ฎีกาของจำเลยที่ว่า การเล่นแชร์ของจำเลยกับสมาชิกเป็นนิติกรรมสัญญาอย่างหนึ่งอันเกิดจากการตกลงกันระหว่างสมาชิกผู้เล่นซึ่งมีผลผูกพันและบังคับกันได้ตามกฎหมาย โดยกฎหมายบัญญัติรับรองให้ทำให้และกรณีของจำเลยเป็นเรื่องผิดสัญญากันในทางแพ่ง มีลักษณะเป็นการฎีกาได้แย้งในทำนองว่าจำเลยไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้องโจทก์ อันเป็นการขัดแย้งกับคำให้การรับสารภาพของจำเลย เป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นมามากแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ ภาค ๖ ต้องห้ามมิให้ฎีกา ตาม ป.วิ.พ. มาตรา ๒๒๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๕๒ ประกอบป.วิ.อ.มาตรา ๑๕

กระบวนการพิจารณาชั้นศาลฎีกาบัญญัติไว้ ตามป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๖-๒๒๕

ฎ.๒๑๕/๒๕๐๖ ตาม พ.ร.บ.การประมง พ.ศ.๒๔๙๖ มาตรา ๑๐ ที่กำหนดว่า สิ่งของที่ใช้หรือได้มาในการกระทำผิด ศาลจะริบเสียก็ได้ ซึ่งเป็นการให้อำนาจศาลใช้ดุลพินิจนั้น เมื่อศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นเรื่องของกลางที่ให้ริบเป็นไม่ริบ ก็เป็นการใช้ดุลพินิจตามอำนาจที่ให้ไว้ตามกฎหมาย และเป็นการแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นเล็กน้อย โจทก์จึงฎีกาขอให้ริบของกลางไม่ได้

ฎ.๕๙๓/๒๕๐๘ (ประชุมใหญ่) โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลย ๕ คน โดยยื่นสำเนาฎีกาให้ศาลฉบับเดียว เพื่อส่งให้จำเลยที่ ๑ โดยมีคำคัดค้านหาฟ้องฎีกาส่งศาลพร้อมฟ้องฎีกาเพื่อส่งให้จำเลยที่ ๒ ถึง ๕ ศาลฎีกาได้มีคำสั่งให้ศาลชั้นต้นจัดการส่งสำเนาฎีกาให้ถูกต้อง โจทก์แถลงว่า โจทก์ยื่นสำเนาฎีกาให้ศาลฉบับเดียวเพื่อส่งให้จำเลยที่ ๑ เพราะเมื่อศาลชั้นต้นพิพากษา จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ถูกขังมาพอแก่โทษ จึงปล่อยตัวไป คงขังจำเลยที่ ๑ คนเดียว โจทก์และจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ไม่อุทธรณ์ คดีเฉพาะตัวจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ จึงยุติ เจ้าพนักงานส่งตัวจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ กลับประเทศพม่า ต่อมาศาลอุทธรณ์พิพากษากลับให้ยกฟ้องตลอดถึงจำเลยทุกคน โจทก์จึงฎีกา เนื่องจากจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ไม่มีตัวอยู่ในประเทศไทย ถึงแม้โจทก์จะส่งสำเนาฎีกาต่อศาลครบจำนวนจำเลยก็ไม่มีประโยชน์ เพราะไม่อาจส่งสำเนาฎีกาให้แก่จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ ได้ จึงแถลงให้ศาลทราบ ศาลฎีกาโดยที่ประชุมใหญ่ เห็นว่า การที่โจทก์มีคำคัดค้านหาฟ้องฎีกาส่งศาลพร้อมกับฟ้องฎีกา เพื่อส่งให้จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ แต่ศาลชั้นต้นก็ได้ส่งรับฎีกาของโจทก์ไว้พิจารณาแล้ว ในกรณีเช่นนี้ศาลฎีกาปรับฎีกาของโจทก์ไว้พิจารณาต่อไปได้ และเห็นว่า ในกรณีที่ส่งสำเนาฎีกาให้จำเลยไม่ได้เนื่องจากจำเลยออกไปนอกประเทศไทยนั้น ถือได้ว่าส่งไม่ได้เพราะหาตัวไม่พบ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๑ แล้ว

ฎ.๑๔๕๕/๒๕๑๑ (ประชุมใหญ่) การกักกัน ตาม ป.อ.ไม่ใช้โทษอาญา แต่เป็นวิธีการเพื่อความปลอดภัยอันมีลักษณะเบากว่าโทษจำคุก ฉะนั้น จะอนุโลมกำหนดเวลากักกันเป็นกำหนดโทษจำคุกไม่ได้ และไม่ว่ากักกันจะมีกำหนดเวลาต่ำหรือเกินกว่า ๕ ปี ก็ตามย่อมเป็นอันต้องห้ามฎีกา

ฎ.๒๑๓๖/๒๕๒๒ ใช้รถยนต์ผู้เสียหายไปเช่าทรัพย์โดยเป็นแผนการคบคิดกัน ไม่เพียงแต่ใช้เป็นยานพาหนะแต่อย่างเดียว ดังข้อวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ แต่เห็นได้ว่า ได้ใช้ในเรื่องของการกระทำความผิดโดยตรง ต้องริบรถ ตาม มาตรา ๓๓ (๑) ศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงไม่ถูกเพราะยังมีข้อเท็จจริงอื่นอีกหลายประการ ศาลฎีกาฟังข้อเท็จจริงใหม่ได้เอง

ฎ.๒๑๔๖/๒๕๒๕ สิทธิฎีกาของคู่ความนั้นจะต้องพิจารณาเป็นกระบวนความผิดไป ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนให้ลงโทษจำคุกจำเลยฐานฉ้อโกงกระทงละ ๒ ปี รวม ๓ กระทง เป็น ๖ ปี และจำคุกฐานใช้เอกสารปลอมอีกกระทงหนึ่งมีกำหนด ๓ ปี รวม ๙ ปี ดังนั้น จำเลยต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘

กร.๑๔๑/๒๕๒๖ ศาลชั้นต้นยกคำร้องของจำเลยที่ขอให้ศาลชั้นต้นรับรองให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง โดยศาลชั้นต้นยังไม่ได้สั่งเกี่ยวกับฎีกาของจำเลยแต่อย่างใด การที่จำเลยอุทธรณ์คำสั่งและขอให้ศาลฎีกาปรับฎีกาของจำเลยไว้พิจารณาทั้งในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย จึงไม่อาจทำได้ ส่วนการจะรับฎีกาหรือไม่เป็นอำนาจของศาลชั้นต้น ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๒๓ เมื่อศาลชั้นต้นไม่รับฎีกาของจำเลยแล้ว จำเลยจึงจะมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่ง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๒๔

ฎ.๑๘๒๔/๒๕๒๗ (ประชุมใหญ่) ศาลชั้นต้นลงโทษจำเลยฐานเจ้าพนักงานเบียดบังทรัพย์ จำคุก ๓ ปี ๔ เดือน รวม ๑๓ ๓ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐ ๑๐๑ ๑๐๒ ๑๐๓ ๑๐๔ ๑๐๕ ๑๐๖ ๑๐๗ ๑๐๘ ๑๐๙ ๑๑๐ ๑๑๑ ๑๑๒ ๑๑๓ ๑๑๔ ๑๑๕ ๑๑๖ ๑๑๗ ๑๑๘ ๑๑๙ ๑๒๐ ๑๒๑ ๑๒๒ ๑๒๓ ๑๒๔ ๑๒๕ ๑๒๖ ๑๒๗ ๑๒๘ ๑๒๙ ๑๓๐ ๑๓๑ ๑๓๒ ๑๓๓ ๑๓๔ ๑๓๕ ๑๓๖ ๑๓๗ ๑๓๘ ๑๓๙ ๑๔๐ ๑๔๑ ๑๔๒ ๑๔๓ ๑๔๔ ๑๔๕ ๑๔๖ ๑๔๗ ๑๔๘ ๑๔๙ ๑๕๐ ๑๕๑ ๑๕๒ ๑๕๓ ๑๕๔ ๑๕๕ ๑๕๖ ๑๕๗ ๑๕๘ ๑๕๙ ๑๖๐ ๑๖๑ ๑๖๒ ๑๖๓ ๑๖๔ ๑๖๕ ๑๖๖ ๑๖๗ ๑๖๘ ๑๖๙ ๑๗๐ ๑๗๑ ๑๗๒ ๑๗๓ ๑๗๔ ๑๗๕ ๑๗๖ ๑๗๗ ๑๗๘ ๑๗๙ ๑๘๐ ๑๘๑ ๑๘๒ ๑๘๓ ๑๘๔ ๑๘๕ ๑๘๖ ๑๘๗ ๑๘๘ ๑๘๙ ๑๙๐ ๑๙๑ ๑๙๒ ๑๙๓ ๑๙๔ ๑๙๕ ๑๙๖ ๑๙๗ ๑๙๘ ๑๙๙ ๒๐๐ ๒๐๑ ๒๐๒ ๒๐๓ ๒๐๔ ๒๐๕ ๒๐๖ ๒๐๗ ๒๐๘ ๒๐๙ ๒๑๐ ๒๑๑ ๒๑๒ ๒๑๓ ๒๑๔ ๒๑๕ ๒๑๖ ๒๑๗ ๒๑๘ ๒๑๙ ๒๒๐ ๒๒๑ ๒๒๒ ๒๒๓ ๒๒๔ ๒๒๕ ๒๒๖ ๒๒๗ ๒๒๘ ๒๒๙ ๒๓๐ ๒๓๑ ๒๓๒ ๒๓๓ ๒๓๔ ๒๓๕ ๒๓๖ ๒๓๗ ๒๓๘ ๒๓๙ ๒๔๐ ๒๔๑ ๒๔๒ ๒๔๓ ๒๔๔ ๒๔๕ ๒๔๖ ๒๔๗ ๒๔๘ ๒๔๙ ๒๕๐ ๒๕๑ ๒๕๒ ๒๕๓ ๒๕๔ ๒๕๕ ๒๕๖ ๒๕๗ ๒๕๘ ๒๕๙ ๒๖๐ ๒๖๑ ๒๖๒ ๒๖๓ ๒๖๔ ๒๖๕ ๒๖๖ ๒๖๗ ๒๖๘ ๒๖๙ ๒๗๐ ๒๗๑ ๒๗๒ ๒๗๓ ๒๗๔ ๒๗๕ ๒๗๖ ๒๗๗ ๒๗๘ ๒๗๙ ๒๘๐ ๒๘๑ ๒๘๒ ๒๘๓ ๒๘๔ ๒๘๕ ๒๘๖ ๒๘๗ ๒๘๘ ๒๘๙ ๒๙๐ ๒๙๑ ๒๙๒ ๒๙๓ ๒๙๔ ๒๙๕ ๒๙๖ ๒๙๗ ๒๙๘ ๒๙๙ ๓๐๐ ๓๐๑ ๓๐๒ ๓๐๓ ๓๐๔ ๓๐๕ ๓๐๖ ๓๐๗ ๓๐๘ ๓๐๙ ๓๑๐ ๓๑๑ ๓๑๒ ๓๑๓ ๓๑๔ ๓๑๕ ๓๑๖ ๓๑๗ ๓๑๘ ๓๑๙ ๓๒๐ ๓๒๑ ๓๒๒ ๓๒๓ ๓๒๔ ๓๒๕ ๓๒๖ ๓๒๗ ๓๒๘ ๓๒๙ ๓๓๐ ๓๓๑ ๓๓๒ ๓๓๓ ๓๓๔ ๓๓๕ ๓๓๖ ๓๓๗ ๓๓๘ ๓๓๙ ๓๔๐ ๓๔๑ ๓๔๒ ๓๔๓ ๓๔๔ ๓๔๕ ๓๔๖ ๓๔๗ ๓๔๘ ๓๔๙ ๓๕๐ ๓๕๑ ๓๕๒ ๓๕๓ ๓๕๔ ๓๕๕ ๓๕๖ ๓๕๗ ๓๕๘ ๓๕๙ ๓๖๐ ๓๖๑ ๓๖๒ ๓๖๓ ๓๖๔ ๓๖๕ ๓๖๖ ๓๖๗ ๓๖๘ ๓๖๙ ๓๗๐ ๓๗๑ ๓๗๒ ๓๗๓ ๓๗๔ ๓๗๕ ๓๗๖ ๓๗๗ ๓๗๘ ๓๗๙ ๓๘๐ ๓๘๑ ๓๘๒ ๓๘๓ ๓๘๔ ๓๘๕ ๓๘๖ ๓๘๗ ๓๘๘ ๓๘๙ ๓๙๐ ๓๙๑ ๓๙๒ ๓๙๓ ๓๙๔ ๓๙๕ ๓๙๖ ๓๙๗ ๓๙๘ ๓๙๙ ๔๐๐ ๔๐๑ ๔๐๒ ๔๐๓ ๔๐๔ ๔๐๕ ๔๐๖ ๔๐๗ ๔๐๘ ๔๐๙ ๔๑๐ ๔๑๑ ๔๑๒ ๔๑๓ ๔๑๔ ๔๑๕ ๔๑๖ ๔๑๗ ๔๑๘ ๔๑๙ ๔๒๐ ๔๒๑ ๔๒๒ ๔๒๓ ๔๒๔ ๔๒๕ ๔๒๖ ๔๒๗ ๔๒๘ ๔๒๙ ๔๓๐ ๔๓๑ ๔๓๒ ๔๓๓ ๔๓๔ ๔๓๕ ๔๓๖ ๔๓๗ ๔๓๘ ๔๓๙ ๔๔๐ ๔๔๑ ๔๔๒ ๔๔๓ ๔๔๔ ๔๔๕ ๔๔๖ ๔๔๗ ๔๔๘ ๔๔๙ ๔๕๐ ๔๕๑ ๔๕๒ ๔๕๓ ๔๕๔ ๔๕๕ ๔๕๖ ๔๕๗ ๔๕๘ ๔๕๙ ๔๖๐ ๔๖๑ ๔๖๒ ๔๖๓ ๔๖๔ ๔๖๕ ๔๖๖ ๔๖๗ ๔๖๘ ๔๖๙ ๔๗๐ ๔๗๑ ๔๗๒ ๔๗๓ ๔๗๔ ๔๗๕ ๔๗๖ ๔๗๗ ๔๗๘ ๔๗๙ ๔๘๐ ๔๘๑ ๔๘๒ ๔๘๓ ๔๘๔ ๔๘๕ ๔๘๖ ๔๘๗ ๔๘๘ ๔๘๙ ๔๙๐ ๔๙๑ ๔๙๒ ๔๙๓ ๔๙๔ ๔๙๕ ๔๙๖ ๔๙๗ ๔๙๘ ๔๙๙ ๕๐๐ ๕๐๑ ๕๐๒ ๕๐๓ ๕๐๔ ๕๐๕ ๕๐๖ ๕๐๗ ๕๐๘ ๕๐๙ ๕๑๐ ๕๑๑ ๕๑๒ ๕๑๓ ๕๑๔ ๕๑๕ ๕๑๖ ๕๑๗ ๕๑๘ ๕๑๙ ๕๒๐ ๕๒๑ ๕๒๒ ๕๒๓ ๕๒๔ ๕๒๕ ๕๒๖ ๕๒๗ ๕๒๘ ๕๒๙ ๕๓๐ ๕๓๑ ๕๓๒ ๕๓๓ ๕๓๔ ๕๓๕ ๕๓๖ ๕๓๗ ๕๓๘ ๕๓๙ ๕๔๐ ๕๔๑ ๕๔๒ ๕๔๓ ๕๔๔ ๕๔๕ ๕๔๖ ๕๔๗ ๕๔๘ ๕๔๙ ๕๕๐ ๕๕๑ ๕๕๒ ๕๕๓ ๕๕๔ ๕๕๕ ๕๕๖ ๕๕๗ ๕๕๘ ๕๕๙ ๕๖๐ ๕๖๑ ๕๖๒ ๕๖๓ ๕๖๔ ๕๖๕ ๕๖๖ ๕๖๗ ๕๖๘ ๕๖๙ ๕๗๐ ๕๗๑ ๕๗๒ ๕๗๓ ๕๗๔ ๕๗๕ ๕๗๖ ๕๗๗ ๕๗๘ ๕๗๙ ๕๘๐ ๕๘๑ ๕๘๒ ๕๘๓ ๕๘๔ ๕๘๕ ๕๘๖ ๕๘๗ ๕๘๘ ๕๘๙ ๕๙๐ ๕๙๑ ๕๙๒ ๕๙๓ ๕๙๔ ๕๙๕ ๕๙๖ ๕๙๗ ๕๙๘ ๕๙๙ ๖๐๐ ๖๐๑ ๖๐๒ ๖๐๓ ๖๐๔ ๖๐๕ ๖๐๖ ๖๐๗ ๖๐๘ ๖๐๙ ๖๑๐ ๖๑๑ ๖๑๒ ๖๑๓ ๖๑๔ ๖๑๕ ๖๑๖ ๖๑๗ ๖๑๘ ๖๑๙ ๖๒๐ ๖๒๑ ๖๒๒ ๖๒๓ ๖๒๔ ๖๒๕ ๖๒๖ ๖๒๗ ๖๒๘ ๖๒๙ ๖๓๐ ๖๓๑ ๖๓๒ ๖๓๓ ๖๓๔ ๖๓๕ ๖๓๖ ๖๓๗ ๖๓๘ ๖๓๙ ๖๔๐ ๖๔๑ ๖๔๒ ๖๔๓ ๖๔๔ ๖๔๕ ๖๔๖ ๖๔๗ ๖๔๘ ๖๔๙ ๖๕๐ ๖๕๑ ๖๕๒ ๖๕๓ ๖๕๔ ๖๕๕ ๖๕๖ ๖๕๗ ๖๕๘ ๖๕๙ ๖๖๐ ๖๖๑ ๖๖๒ ๖๖๓ ๖๖๔ ๖๖๕ ๖๖๖ ๖๖๗ ๖๖๘ ๖๖๙ ๖๗๐ ๖๗๑ ๖๗๒ ๖๗๓ ๖๗๔ ๖๗๕ ๖๗๖ ๖๗๗ ๖๗๘ ๖๗๙ ๖๘๐ ๖๘๑ ๖๘๒ ๖๘๓ ๖๘๔ ๖๘๕ ๖๘๖ ๖๘๗ ๖๘๘ ๖๘๙ ๖๙๐ ๖๙๑ ๖๙๒ ๖๙๓ ๖๙๔ ๖๙๕ ๖๙๖ ๖๙๗ ๖๙๘ ๖๙๙ ๗๐๐ ๗๐๑ ๗๐๒ ๗๐๓ ๗๐๔ ๗๐๕ ๗๐๖ ๗๐๗ ๗๐๘ ๗๐๙ ๗๑๐ ๗๑๑ ๗๑๒ ๗๑๓ ๗๑๔ ๗๑๕ ๗๑๖ ๗๑๗ ๗๑๘ ๗๑๙ ๗๒๐ ๗๒๑ ๗๒๒ ๗๒๓ ๗๒๔ ๗๒๕ ๗๒๖ ๗๒๗ ๗๒๘ ๗๒๙ ๗๓๐ ๗๓๑ ๗๓๒ ๗๓๓ ๗๓๔ ๗๓๕ ๗๓๖ ๗๓๗ ๗๓๘ ๗๓๙ ๗๔๐ ๗๔๑ ๗๔๒ ๗๔๓ ๗๔๔ ๗๔๕ ๗๔๖ ๗๔๗ ๗๔๘ ๗๔๙ ๗๕๐ ๗๕๑ ๗๕๒ ๗๕๓ ๗๕๔ ๗๕๕ ๗๕๖ ๗๕๗ ๗๕๘ ๗๕๙ ๗๖๐ ๗๖๑ ๗๖๒ ๗๖๓ ๗๖๔ ๗๖๕ ๗๖๖ ๗๖๗ ๗๖๘ ๗๖๙ ๗๗๐ ๗๗๑ ๗๗๒ ๗๗๓ ๗๗๔ ๗๗๕ ๗๗๖ ๗๗๗ ๗๗๘ ๗๗๙ ๗๘๐ ๗๘๑ ๗๘๒ ๗๘๓ ๗๘๔ ๗๘๕ ๗๘๖ ๗๘๗ ๗๘๘ ๗๘๙ ๗๙๐ ๗๙๑ ๗๙๒ ๗๙๓ ๗๙๔ ๗๙๕ ๗๙๖ ๗๙๗ ๗๙๘ ๗๙๙ ๘๐๐ ๘๐๑ ๘๐๒ ๘๐๓ ๘๐๔ ๘๐๕ ๘๐๖ ๘๐๗ ๘๐๘ ๘๐๙ ๘๑๐ ๘๑๑ ๘๑๒ ๘๑๓ ๘๑๔ ๘๑๕ ๘๑๖ ๘๑๗ ๘๑๘ ๘๑๙ ๘๒๐ ๘๒๑ ๘๒๒ ๘๒๓ ๘๒๔ ๘๒๕ ๘๒๖ ๘๒๗ ๘๒๘ ๘๒๙ ๘๓๐ ๘๓๑ ๘๓๒ ๘๓๓ ๘๓๔ ๘๓๕ ๘๓๖ ๘๓๗ ๘๓๘ ๘๓๙ ๘๔๐ ๘๔๑ ๘๔๒ ๘๔๓ ๘๔๔ ๘๔๕ ๘๔๖ ๘๔๗ ๘๔๘ ๘๔๙ ๘๕๐ ๘๕๑ ๘๕๒ ๘๕๓ ๘๕๔ ๘๕๕ ๘๕๖ ๘๕๗ ๘๕๘ ๘๕๙ ๘๖๐ ๘๖๑ ๘๖๒ ๘๖๓ ๘๖๔ ๘๖๕ ๘๖๖ ๘๖๗ ๘๖๘ ๘๖๙ ๘๗๐ ๘๗๑ ๘๗๒ ๘๗๓ ๘๗๔ ๘๗๕ ๘๗๖ ๘๗๗ ๘๗๘ ๘๗๙ ๘๘๐ ๘๘๑ ๘๘๒ ๘๘๓ ๘๘๔ ๘๘๕ ๘๘๖ ๘๘๗ ๘๘๘ ๘๘๙ ๘๙๐ ๘๙๑ ๘๙๒ ๘๙๓ ๘๙๔ ๘๙๕ ๘๙๖ ๘๙๗ ๘๙๘ ๘๙๙ ๙๐๐ ๙๐๑ ๙๐๒ ๙๐๓ ๙๐๔ ๙๐๕ ๙๐๖ ๙๐๗ ๙๐๘ ๙๐๙ ๙๑๐ ๙๑๑ ๙๑๒ ๙๑๓ ๙๑๔ ๙๑๕ ๙๑๖ ๙๑๗ ๙๑๘ ๙๑๙ ๙๒๐ ๙๒๑ ๙๒๒ ๙๒๓ ๙๒๔ ๙๒๕ ๙๒๖ ๙๒๗ ๙๒๘ ๙๒๙ ๙๓๐ ๙๓๑ ๙๓๒ ๙๓๓ ๙๓๔ ๙๓๕ ๙๓๖ ๙๓๗ ๙๓๘ ๙๓๙ ๙๔๐ ๙๔๑ ๙๔๒ ๙๔๓ ๙๔๔ ๙๔๕ ๙๔๖ ๙๔๗ ๙๔๘ ๙๔๙ ๙๕๐ ๙๕๑ ๙๕๒ ๙๕๓ ๙๕๔ ๙๕๕ ๙๕๖ ๙๕๗ ๙๕๘ ๙๕๙ ๙๖๐ ๙๖๑ ๙๖๒ ๙๖๓ ๙๖๔ ๙๖๕ ๙๖๖ ๙๖๗ ๙๖๘ ๙๖๙ ๙๗๐ ๙๗๑ ๙๗๒ ๙๗๓ ๙๗๔ ๙๗๕ ๙๗๖ ๙๗๗ ๙๗๘ ๙๗๙ ๙๘๐ ๙๘๑ ๙๘๒ ๙๘๓ ๙๘๔ ๙๘๕ ๙๘๖ ๙๘๗ ๙๘๘ ๙๘๙ ๙๙๐ ๙๙๑ ๙๙๒ ๙๙๓ ๙๙๔ ๙๙๕ ๙๙๖ ๙๙๗ ๙๙๘ ๙๙๙ ๑๐๐๐

ฎ.๑๘๒๕/๒๕๒๗ ศาลชั้นต้นลงโทษจำคุกจำเลย ๑ ปี และให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สิน ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ไขยกฟ้อง โจทก์ในข้อหาเกี่ยวกับผู้เสียหายบางคนและแก้จำนวนเงินที่ให้จำเลยใช้คืน แต่ข้อหาเกี่ยวกับผู้เสียหายที่ศาลอุทธรณ์ยกฟ้อง เป็นกรรมเดียวกับข้อหาของผู้เสียหายอื่น ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย และศาลอุทธรณ์ ยังคงพิพากษาลงโทษ จำคุกจำเลยเท่าเดิมจึงเป็นการแก้ไขเล็กน้อย เมื่อไม่มีคำอนุญาตของผู้พิพากษาซึ่งนั่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาให้ฎีกา ในปัญหาข้อเท็จจริง จำเลยจะฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงไม่ได้ ต้องห้าม ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘

ฎ.๑๘๒๖/๒๕๒๗ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้นให้จำคุกจำเลย ๑ ปี ๖ เดือน จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ เมื่อศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ใช้ดุลพินิจไม่บริบดจรรย์านสองล้อของกลางที่จำเลย ใช้ในการกระทำความผิดแล้ว โจทก์ยังฎีกาขอให้รับอีก จึงเป็นการได้เปรียบดุลพินิจของศาล เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้าม ตามบทกฎหมายดังกล่าว

ฎ.๑๘๒๗/๒๕๒๗ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิด ตาม ป.อ.มาตรา ๒๑๘ จำคุก ๑๕ ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็น จำเลยมีความผิด ตาม ป.อ.มาตรา ๒๑๘, ๑๒ จำคุก ๓ ปี เป็นการแก้ทั้งบทกฎหมายและกำหนดโทษที่ลงโทษจำเลย เป็นการ แก้ไขมาก คู่ความไม่ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘

ฎ.๑๘๒๘/๒๕๒๗ จำเลยเคยยื่นฎีกาอ้างว่าเป็นปัญหาข้อกฎหมายแล้วครั้งหนึ่ง ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับเพราะเห็นว่าเป็นปัญหา ข้อเท็จจริงต้องห้ามฎีกา จำเลยอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่สั่งไม่รับฎีกาของจำเลย และต่อมาขอถอนอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว แล้วจำเลย ยื่นฎีกาฉบับใหม่ภายในกำหนดอายุความฎีกาอีก ศาลชั้นต้นสั่งรับเฉพาะข้อที่เห็นว่าเป็นปัญหาข้อกฎหมาย แต่ฎีกาของจำเลยข้อนี้ จำเลยได้ยกขึ้นฎีกาในฎีกาฉบับก่อน และศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฎีกาของจำเลย จำเลยอุทธรณ์คำสั่งที่ไม่รับฎีกาดังกล่าว และต่อมา ได้ขอถอนอุทธรณ์คำสั่งที่ไม่รับฎีกาไปแล้ว ดังนั้น คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่รับฎีกาของจำเลยฉบับแรกย่อมยุติเสียแล้ว ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ เช่นนี้ การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้รับฎีกาของจำเลยฉบับหลังจึงเป็นการไม่ชอบ

ฎ.๑๘๒๙/๒๕๒๗ ศาลอุทธรณ์เพียงแต่พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นให้ลดโทษแก่จำเลยในแต่ละกระทงความผิด และให้ ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินกระทงละห้าปี เป็นการแก้ไขเล็กน้อย โจทก์ฎีกาขออย่าให้ลดโทษให้แก่จำเลย เป็นฎีกาคุลพินิจของศาล ซึ่งเป็นปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้าม ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘

ฎ.๔๖๔๑/๒๕๓๑ โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิด ตาม ป.อ.มาตรา ๓๓๕ ตั้งแต่สองอนุมาตราขึ้นไป เข้าองค์ประกอบของ มาตรา ๓๓๕ วรรคสาม ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามบทมาตราดังกล่าวโดยไม่ได้ระบุนวกร ศาลอุทธรณ์มีอำนาจ พิพากษาแก้ระบุนวกรให้ถูกต้องและชัดเจนยิ่งขึ้นได้ แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ถึงปัญหานี้เพราะมิได้เป็นการเพิ่มโทษจำเลย แต่อย่างไรก็ตามแต่ที่แก้เป็นมาตรา ๓๓๕ วรรคสอง นั้น ยังไม่ถูกต้อง ศาลฎีกาย่อมแก้ไขให้ถูกต้องเป็นมาตรา ๓๓๕ วรรคสามได้ จำเลย ขอแก้ไขเพิ่มเติมฎีกาข้อ ก. มาในกำหนดระยะเวลาที่จะฎีกาได้ แต่เมื่อศาลชั้นต้นไม่รับฎีกาของจำเลยในข้อ ก. แล้ว จึงไม่มีฎีกา ในข้อ ก. ที่จะให้จำเลยขอแก้ไขเพิ่มเติมได้ ดังนั้นการที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้จำเลยแก้ไขเพิ่มเติมฎีกาในข้อ ก. มาจึงเป็น การไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

ฎ.๗๒๕/๒๕๓๓ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิด ตามพ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษฐานมีกัญชาไว้ในครอบครองโดยไม่ได้ รับอนุญาต ให้จำคุก ๔ เดือน ปรับ ๑,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอกการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นจำคุก ๒ เดือน ไม่รอกการลงโทษจำคุกและไม่ปรับ การที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นที่รอกการลงโทษจำคุกให้จำเลย เป็นไม่รอกการลงโทษจำคุก นั้น เป็นการเพิ่มเติมโทษจำเลย จึงไม่ต้องห้ามจำเลยฎีกา ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๕ ที่แก้ไขใหม่

ฎ.๔๐๓๕/๒๕๓๔ (ประชุมใหญ่) คดีอาญา การขอขยายระยะเวลาขึ้นฎีกาเป็นอำนาจของศาลชั้นต้นที่จะพิจารณาและมีคำสั่งไป ตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๒๑ ประกอบด้วยป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ เมื่อศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องขอขยายระยะเวลาขึ้นฎีกาของโจทก์ จึงมิใช่กรณีที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฎีกา ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๒๑ ดังนั้นโจทก์ย่อมมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อศาลอุทธรณ์ได้ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ วรรคแรก มิใช่อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๒๔ วรรคแรก

27

ฎ.๕๖๕๑/๒๕๓๕ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิด ตาม ป.อ.มาตรา ๔๓, ๓๔๓ วรรคหนึ่ง จำคุก ๓ ปี ศาลอุทธรณ์ พิพากษาแก้เป็นว่าจำเลยมีความผิด ตามมาตรา ๓๔๑ คงจำคุก ๓ ปี เช่นกัน เป็นการแก้ไขเฉพาะการปรับบทกฎหมายโดยมิได้ แก้ไขโทษ เป็นการแก้ไขเล็กน้อย ต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๔ วรรคหนึ่ง โจทก์ฎีกาว่าลักษณะ การกระทำของจำเลยเป็นการชักชวนบุคคลทั่วไปไม่จำกัดเฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งแม้ไม่มีการประกาศโฆษณาแก่บุคคลทั่วไป และ จำเลยฎีกาว่าจำเลยมิได้ทุจริตและมีได้หลอกลวงบรรดาผู้เสียหายรวมทั้งไม่ได้รับเงินจากผู้เสียหาย เป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการ รับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค ๒ เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงจึงต้องห้าม

ฎ.๒๕๖๔/๒๕๔๐ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย ๑๐ ปี และให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นส่งตัวจำเลยไปฝึกและอบรมยัง สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีกำหนดขั้นต่ำ ๒ ปี และขั้นสูง ๓ ปี นับแต่วันพิพากษา ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลเยาวชนและ ครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๑๐๔ (๒) ซึ่งเป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นอันเป็นศาลเยาวชน และครอบครัวใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนแทนการลงโทษทางอาญาแก่จำเลย จึงไม่เป็นการลงโทษจำเลย ตาม ป.อ.มาตรา ๑๘ และต้องถือว่าศาลชั้นต้นมิได้พิพากษาให้ลงโทษจำคุกจำเลยเกิน ๕ ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จึงห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๔ วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและ ครอบครัว พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๑๒๔

28

ฎ.๕๓๔๓/๒๕๕๐ ความผิดฐานมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนของผู้อื่น โดยไม่ได้รับใบอนุญาตนั้น ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิพากษาแก้เฉพาะโทษเป็นให้จำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๒ ปี ส่วนความผิดฐานพาอาวุธปืนไปในเมืองหมู่บ้านหรือทางสาธารณะ โดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นที่ให้จำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๒ ปี ดังนั้น ความผิดตามพ.ร.บ.อาวุธปืนฯ ทั้งสองข้อหาดังกล่าวจึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง ส่วนความผิดฐานร่วมกับพวกฆ่าผู้อื่น โดยไตร่ตรองไว้ก่อน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ วินิจฉัยว่า จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดหรือไม่ นั้น เป็นการวินิจฉัยโดยอาศัยอำนาจ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๔๕ วรรคสอง มิได้วินิจฉัยเพราะจำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิพากษายืนข้อเท็จจริงที่ว่าจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดหรือไม่ จึงเป็นอันถึงที่สุดตามบทกฎหมายดังกล่าว

ฎ.๖๕๖๐-๖๕๖๑/๒๕๕๐ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นเฉพาะโทษที่ลงแก่จำเลยทั้งสาม มิได้แก้บทมาตราด้วย เป็นการแก้ไขเล็กน้อยและให้ลงโทษจำคุกไม่เกิน ๕ ปี จึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคแรก ข้ออ้างที่จำเลยทั้งสามฎีกาว่า โจทก์มีผู้เสียหายเป็นประจักษ์พยาน เพียงปากเดียวและไม่พบของกลาง ส่วนจำเลยทั้งสามมีประจักษ์พยาน ๒ ปากยืนยันว่าจำเลยทั้งสามไม่ได้เกี่ยวข้องกับคดี พยานหลักฐานโจทก์จึงไม่สามารถเอาผิดแก่จำเลยทั้งสามได้นั้น เป็นการโต้เถียงคุณพินิจของศาลอุทธรณ์ในการรับฟังพยานหลักฐาน เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง สำหรับข้ออ้างที่จำเลยทั้งสามฎีกาว่า ผู้เสียหายสมัครใจเข้าต่อสู้กับฝ่ายจำเลยจึงมิใช่ผู้เสียหาย ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒ (๔) โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องนั้น เป็นการโต้เถียงคุณพินิจของศาลอุทธรณ์ที่รับฟังว่าจำเลยทั้งสามร่วมกันทำร้ายผู้เสียหายเพื่อนำไปสู่การวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมาย เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง

ฎ.๔๔๕๑/๒๕๕๒ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิด ตาม ป.อ.มาตรา ๒๕๐ วรรคสอง ลงโทษจำคุก ๖ ปี ศาลอุทธรณ์ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิด ตาม ป.อ.มาตรา ๒๕๐ วรรคแรก เป็นการที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้จากความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตาย โดยประกอบด้วยเหตุฉกรรจ์ คือกระทำโดยทรามและทารุณ โหดร้ายมาเป็น ความผิดฐานเดิมโดยไม่ประกอบด้วยเหตุฉกรรจ์ และแก้โทษที่ลงจาก ๖ ปี เป็น ๕ ปี จึงเป็นกรณีที่ศาลอุทธรณ์แก้ไขเล็กน้อยและให้ลงโทษจำเลยจำคุกไม่เกิน ๕ ปี จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคแรก

ฎ.๓๐๕๕/๒๕๕๓ ศาลชั้นต้นลงโทษจำเลยจำคุก ๕ ปี แม้จะนำโทษจำคุก ๖ เดือน ที่รอการลงโทษไว้ในคดีอื่นมาบวกเข้ากับ โทษในคดีนี้ เป็นจำคุก ๕ ปี ๖ เดือน ก็เป็นกรณีที่คดีนี้ศาลชั้นต้นลงโทษจำคุกไม่เกิน ๕ ปี เมื่อศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลย จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง

ฎ.๔๑๕/๒๕๕๔ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดฐานมีเมทาแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับ อนุญาต ตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง, ๖๖ วรรคหนึ่ง จำคุก ๕ ปี ลดโทษให้หนึ่งในสามแล้ว คงจำคุก ๓ ปี ๔ เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษาแก้เป็นว่าจำเลยมีความผิดฐานมีเมทาแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับ อนุญาตตาม มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง, ๖๗ ส่วนกำหนดโทษให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น แม้ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ จะใช้ถ้อยคำ ว่าให้ยกฟ้องข้อหาเมทาแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยไม่ได้รับอนุญาตด้วย ก็มีผลเป็นการแก้เฉพาะบทลงโทษ เท่านั้น มิได้แก้กำหนดโทษ ถือว่าศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษาแก้ไขเล็กน้อยและให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี จึงห้ามมิ ให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง

กฎ.๗๘๘/๒๕๕๗ คดีที่ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง ต้องแยกพิจารณา โทษแต่ละกระทงเป็นเกณฑ์ คดีนี้ศาลชั้นต้นลงโทษจำเลยฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุก ๕ ปี ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจำคุก ๕ ปี รวมจำคุก ๑๐ ปี แม้จะนำโทษจำคุก ๖ เดือน ที่รอการลงโทษไว้ในคดีอื่นมาบวกเข้ากับ โทษในคดีนี้ เป็นจำคุก ๑๐ ปี ๖ เดือน ก็เป็นกรณีที่คดีนี้ศาลชั้นต้นลงโทษจำคุกกระทงละไม่เกิน ๕ ปี แม้ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้น โดยแก้ไขให้ใช้บังคับตามบทกำหนดโทษตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่และแก้โทษจำคุกจาก กระทงละ ๕ ปี เป็นกระทงละ ๔ ปี การแก้ไขบทลงโทษเป็นการปรับบทลงโทษบทเดิมที่แก้ไขใหม่ จึงเป็นการแก้ไขเล็กน้อย เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ลงโทษจำคุกจำเลยแต่ละกระทงไม่เกิน ๕ ปี จึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง ที่จำเลยฎีกาว่า พยานโจทก์มีพิรุธไม่เพียงพอฟังเพื่อลงโทษจำเลยนั้น เป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐาน ของศาลอุทธรณ์ภาค ๗ เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว

31

กฎ.๕๖๘๑/๒๕๕๔ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดฐานผลิตและมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ความผิดฐานผลิตและมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายเป็นการกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานผลิต ซึ่งมีโทษหนักที่สุด ให้จำคุกตลอดชีวิต ลงโทษฐานจำหน่าย จำคุก ๕ ปี ลดโทษหนึ่งในสามแล้วฐานผลิต จำคุก ๓๑ ปี ๔ เดือน ฐานจำหน่ายจำคุก ๓ ปี ๔ เดือน ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าจำเลยไม่มีความผิดฐานผลิตเมทแอมเฟตามีน แต่มีความผิดฐาน มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและมีความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน เช่นนี้ คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ยัง วินิจฉัยว่าจำเลยมีความผิดทั้งสองข้อหาตรงกันกับคำพิพากษาศาลชั้นต้น การที่ศาลชั้นต้นไม่ได้กำหนดโทษฐานมีเมทแอมเฟตามีน ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษในความผิดฐานนี้ ความผิดฐานนี้จึงมีการแก้ไขเฉพาะโทษ ซึ่งถือว่าการแก้ไขเล็กน้อย ส่วนความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ศาลอุทธรณ์พิพากษาว่าจำเลยมีความผิดเช่นเดียวกับศาลชั้นต้น ความผิดทั้งสองฐานศาลอุทธรณ์ลงโทษจำคุกกระทงละไม่เกินห้าปี จึงเป็นคดีที่ต้องห้ามคู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง

กฎ.๒๖๕๕/๒๕๕๘ ความผิดฐานเป็นผู้จัดให้มีการเล่นพนัน ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๑ ปรับ ๑,๘๐๐ บาท ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาแก้เป็นจำคุก ๑ เดือน และปรับ ๘๐๐ บาท แต่ให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นโทษกักขังแทน เป็นกรณีแก้ไขมากและเพิ่มเติมโทษจำเลย ไม่ต้องห้ามจำเลยที่ ๑ ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘

32

ฎ.๔๑๘๘/๒๕๕๐ (ประชุมใหญ่) การที่จะพิจารณาว่าคดีใดต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง หรือ ไม่นั้น ต้องพิจารณาเป็นรายกระทงความคิดและกำหนด โทษสุดท้ายที่จำเลยได้รับ ซึ่งการเพิ่มโทษจำเลยในความคิดใดโทษที่เพิ่มขึ้นก็ย่อมรวมเป็นโทษที่ศาลจะนำไปกำหนดโทษสุดท้ายที่จำเลยได้รับในความคิดนั้น ดังนั้น จึงต้องนำการเพิ่มโทษมาคำนวณในการใช้สิทธิฎีกาคด้วย ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ กำหนดโทษสุดท้ายที่จำเลยที่ ๑ ได้รับให้จำคุกแต่ละกระทงเกิน ๕ ปี จึงไม่ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง

ฎ.๔๔๕๘/๒๕๕๐ คดีนี้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นว่าจำเลยกระทำความผิดรวม ๕๐ กระทง ลงโทษจำคุกกระทงละ ๖ เดือน ลดโทษให้กึ่งหนึ่งแล้วคงจำคุกกระทงละ ๓ เดือน แม้รวมโทษทุกกระทงแล้วลงโทษจำคุกจำเลยถึง ๑๐ ปี ตาม ป.อ.มาตรา ๕๑ (๑) ก็ตาม แต่เมื่อโทษจำคุกแต่ละกระทงไม่เกิน ๕ ปี จึงห้ามคู่ความมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง

ฎ.๗๖๐๓/๒๕๕๑ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยฐานพาอาวุธปืน จำคุก ๖ เดือน ฐานทำให้ผู้อื่นเกิดความกลัวโดยการขู่เชิญจำคุก ๑๕ วัน และริบอาวุธปืนของกลาง ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษปรับในความผิดแต่ละฐานกระทงละ ๕๐๐ บาท โดยไม่ลงโทษจำคุกและไม่ริบอาวุธปืนของกลาง แม้กรณีเป็นการแก้ไขมาก (แต่ไม่เพิ่มเติมโทษจำเลย) โจทก์ต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของโจทก์มา จึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

ฎ.๕๔๘๑/๒๕๕๓ จำเลยฎีกาวามีได้กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ประการหนึ่ง ขอให้ลงโทษสถานเบาและรอกการลงโทษจำคุกอีกประการหนึ่ง การที่จำเลยยื่นคำร้องขอให้การรับสารภาพในชั้นฎีกา แม้จะถือว่าเป็นการขอแก้ไขคำให้การจากที่ให้การปฏิเสธเป็นการรับสารภาพ ซึ่งจำเลยไม่อาจกระทำได้ เพราะการแก้ไขคำให้การจะต้องการกระทำก่อนศาลชั้นต้นมีคำพิพากษา ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๖๓ วรรคสอง และไม่อาจถือว่าการที่จำเลยยื่นคำร้องนี้เป็นการยื่นคำร้องขอถอนฎีกา ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๐๒ ประกอบมาตรา ๒๒๕ เพราะจำเลยยังคิดใจฎีกาในประเด็นการลดโทษและรอกการลงโทษจำคุก ทั้งไม่อาจถือว่าเป็นการยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมฎีกาคด้วยการสละประเด็นบางข้อเพราะพ้นกำหนดระยะเวลาฎีกา ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๖ แล้ว แต่การที่จำเลยยื่นคำร้องต่อศาลฎีกาขอให้การรับสารภาพในชั้นฎีกาเช่นนี้ ถือได้ว่าจำเลยยอมรับข้อเท็จจริงโดยไม่ได้โต้แย้งข้อที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ พิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต

นอกจากจำเลยจะให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนแล้ว จำเลยยังให้ข้อมูลแก่เจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมจำเลยว่าจำเลยรับเมทแอมเฟตามีนของกลางมาจาก อ. และจำเลยนำเจ้าพนักงานตำรวจไปจับกุม อ. ได้พร้อมเมทแอมเฟตามีนประมาณ ๒๐,๐๐๐ เม็ด นับเป็นการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๑๐๐/๒ สมควรกำหนดโทษจำเลยให้น้อยลง (ปัจจุบันประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ.๒๕๖๔ กำหนดการให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งไว้ในมาตรา ๑๕๓)

ฎ.๕๐๑๘/๒๕๕๕ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยทั้งสามมีความผิด ตาม ป.อ.มาตรา ๒๖๖ (๓), ๒๖๘ วรรคแรก ประกอบ มาตรา ๒๖๖ (๓), ๓๔๑ ประกอบมาตรา ๘๓ เป็นกรรมเดียวผิดกฎหมายหลายบทให้ลงโทษ ตาม ป.อ.มาตรา ๒๖๘ วรรคแรก ประกอบมาตรา ๒๖๖ (๓) ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด จำคุกจำเลยทั้งสามคนละ ๓ ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้อง จำเลยทั้งสามในความผิดฐานข้อ ก. โดยไม่ได้แก้โทษจำเลยที่ ๑ จึงเป็นการแก้ไขเล็กน้อย ส่วนกรณีของจำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ศาลอุทธรณ์พิพากษาลดโทษให้จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ในความผิด ตาม ป.อ.มาตรา ๒๖๘ วรรคแรก ประกอบมาตรา ๒๖๖ (๓) คงจำคุกคนละ ๑ ปี ๓ เดือน จึงเป็นกรณีศาลอุทธรณ์แก้โทษความผิดในบทที่มีโทษหนักที่สุดอันเป็นบทที่ศาลชั้นต้นลงโทษ แม้จะยกฟ้องความผิดในบทที่เบากว่า ก็ต้องถือว่าเป็นการแก้ไขเล็กน้อย เมื่อศาลอุทธรณ์คงลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสามไม่เกินห้าปี จึงห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง

ฎ.๑๓๒๒/๒๕๕๖ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิด ตาม ป.อ.มาตรา ๒๓๗ วรรคสาม (เดิม) ลงโทษจำคุก ๒๕ ปี ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิด ตาม ป.อ. มาตรา ๒๓๗ วรรคแรก (เดิม) ลงโทษจำคุก ๑ ปี ๘ เดือน จึงเป็นกรณีที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาแก้จากความผิดฐานกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบห้าปีอันมีลักษณะเป็นการ โทรมเด็กหญิง เป็นความผิดฐานกระทำชำเราเด็กหญิงอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งไม่มีลักษณะเป็นการ โทรมเด็กหญิง จึงเป็นการแก้ ความผิดเดิมโดยไม่ประกอบด้วยเหตุฉกรรจ์ ความผิดทั้งสองวรรคเป็นความผิดในมาตราเดียวกัน และต่างก็เป็นความผิด อันยอมความไม่ได้ ไม่ถือเป็นการแก้บท แม้จะแก้โทษด้วยก็เป็นกรณีที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาเพียงแต่แก้ไขเล็กน้อย และ ให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน ๕ ปี คดีจึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง

35

ฎ.๒๒๖๕/๒๕๕๖ สิทธิในการฎีกาในคดีอาญาย่อมต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๖ ที่บัญญัติให้คู่ความ มีอำนาจฎีกาคัดค้านคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์ภายในหนึ่งเดือน นับแต่วันอ่านหรือถือว่าได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น ให้คู่ความฝ่ายที่ฎีกาฟัง ดังนั้น ถึงแม้โจทก์จะยื่นคำร้องไว้ในช่วงอุทธรณ์ว่า โจทก์ไม่ประสงค์จะดำเนินคดีแก่จำเลยอีกต่อไป อันจะแปลความหมายว่าเป็นการสละสิทธิในการฎีกา ก็หาได้มีผลเป็นการตัดสิทธิโจทก์ที่จะฎีกาโดยเด็ดขาดไม่ โจทก์ยังคงมีสิทธิ ที่จะฎีกาได้ภายในเวลาที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย

ฎ.๓๓๕๖/๒๕๕๖ คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานร่วมกันวิ่งราวทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะหรือร่วมกันรับของ โจร ย่อมแสดงว่าโจทก์ประสงค์ให้ศาลพิจารณาพิพากษาลงโทษฐานใดฐานหนึ่งตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏในชั้นพิจารณา ศาลย่อมมี อำนาจพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองฐานใดฐานหนึ่งเท่านั้น และเมื่อลงโทษฐานใดแล้วต้องถือว่าเป็นการลงโทษตามฟ้องแล้ว คดีนี้ ศาลอุทธรณ์ภาค ๔ ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานร่วมกันรับของโจร แม้จะแตกต่างจากศาลชั้นต้นก็ตาม กรณีถือว่าศาลอุทธรณ์ภาค ๔ ลงโทษจำเลยทั้งสองตามฟ้องแล้ว โจทก์ไม่ชอบที่จะฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานร่วมกันวิ่งราวทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะ ได้อีก ที่ศาลชั้นต้นรับฎีกาของ โจทก์ที่ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานร่วมกันวิ่งราวทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะมานั้น เป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้

36

ฎ. ๖๒๕๒/๒๕๕๖ ในชั้นขอปล่อยบุคคลซึ่งถูกคุมขังโดยมิชอบ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๕๐ โจทก์ก็ถือเป็นคู่ความในคดี แม้จะไม่เคยเข้าสู่การพิจารณาตัดสินและศาลอุทธรณ์ภาค ๔ ก็ตาม แต่เป็นเพราะศาลชั้นต้นมิได้มีหมายแจ้งให้โจทก์ทราบถึงการยื่นคำร้องของผู้ร้องหรือส่งสำเนาอุทธรณ์ของผู้ร้องให้โจทก์แก้ เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค ๔ พิพากษาให้ปล่อยตัวจำเลยย่อมมีผลกระทบต่อกรับบังคับคดีตามคำพิพากษาของศาลฎีกา โจทก์จึงมีสิทธิฎีกาได้

ฎ. ๓๐๗๗/๒๕๕๕ ศาลชั้นต้นลงโทษจำคุกจำเลยกระทงละ ๕ ปี ลดโทษให้กระทงหนึ่ง ในสี่ คงจำคุกกระทงละ ๓ ปี ๕ เดือน รวม ๒๒ กระทงเป็นจำคุก ๖๖ ปี ๑๕๘ เดือน แต่ให้ลงโทษจำคุกจำเลย ๒๐ ปี ตาม ป.อ.มาตรา ๕๑ (๒) และให้จำเลยคืนหรือใช้เงินแก่ผู้เสียหายที่ ๑ ถึงที่ ๑๗ และที่ ๑๕ ถึงที่ ๒๒ ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกค่าของโจทก์ที่ให้จำเลยคืนหรือใช้เงิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหายที่ ๑๗ เป็นกรณีศาลอุทธรณ์ภาค ๖ แก้ไขเล็กน้อยและยังคงให้ลงโทษจำคุกกระทงละไม่เกิน ๕ ปี คดีต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง

ฎ. ๘๐๖๒/๒๕๕๕ คำแก้ฎีกาของจำเลยที่ว่า การกระทำของจำเลยไม่เป็นการไต่สวนไต่สวนก่อน จำเลยมีเจตนาทำร้ายผู้เสียหาย ให้ได้รับอันตรายสาหัส และขอให้ลดโทษให้แก่จำเลยนั้น เป็นการขอให้ศาลฎีกาเปลี่ยนแปลงผลของคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ต้องกระทำโดยยื่นเป็นคำฟ้องฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๑ มิใช่ขอมาในคำแก้ฎีกา จึงไม่เป็นประเด็นที่ศาลฎีกาจะวินิจฉัยให้

ฎ. ฎ. ๘๕๕/๒๕๖๑ ศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุกจำเลย ๓ เดือน ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ให้ลงโทษปรับ ๑๐,๐๐๐ บาท สถานเดียว โดยไม่ลงโทษจำคุก เป็นการใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษและเป็นการแก้ไขเล็กน้อย ห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง

37

ฎ. ๑๖๓๘/๒๕๖๑ จำเลยยื่นคำฟ้องฎีกาพร้อมคำร้องขอให้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๓ อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง แต่ไม่ได้รับอนุญาตให้ฎีกา ศาลชั้นต้นจึงมีคำสั่งในคำฟ้องฎีกาว่า ไม่รับฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ให้รับฎีกาเฉพาะปัญหาข้อกฎหมาย ซึ่งจำเลยอาจฎีกาเป็นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นต่อศาลฎีกาได้ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๒๕ แต่ศาลชั้นต้นมิได้แจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาในข้อดังกล่าวให้จำเลยทราบ ซึ่งเป็นกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบ เมื่อคดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ ตาม ป.อ.มาตรา ๓๑๖ วรรคสอง จำคุก ๒ ปี ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิด ตาม ป.อ.มาตรา ๓๑๖ วรรคแรก (เดิม) จำคุก ๑ ปี เป็นกรณีที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาแก้วรรคของความผิดในบทมาตราเดียวกัน ไม่ถือเป็นการแก้บทความผิด แม้ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ จะแก้โทษด้วยก็เป็นการแก้ไขเล็กน้อย และคงให้ลงโทษจำคุกไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง

ส่วนความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่น ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิด ตาม ป.อ.มาตรา ๒๕๕ จำคุก ๒ เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิด ตาม ป.อ.มาตรา ๓๕๑ (เดิม) จำคุก ๑ เดือน เป็นการแก้ไขทั้งบทและโทษอันเป็นการแก้ไขมาก แต่มิได้เพิ่มเติมโทษจำเลย ทั้งศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ยังคงลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินสองปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ จำเลยฎีกาในข้อที่ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับฎีกาว่า พยานหลักฐานของโจทก์ฟังไม่ได้ว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว แม้ศาลชั้นต้นไม่ได้แจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาในข้อนี้ให้จำเลยทราบ แต่เมื่อฎีกาในข้อนี้ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามที่วินิจฉัยมาแล้ว จึงไม่เป็นการจำเป็นที่ศาลฎีกาจะสั่งให้ส่งสำนวนคืนศาลชั้นต้นเพื่อแจ้งคำสั่งไม่รับฎีกาในข้อดังกล่าวให้จำเลยทราบ

38

ฎ.๓๖๒๘/๒๕๖๑ คดีนี้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำร้องขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ของจำเลย ทนายจำเลยอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้น แต่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ของจำเลยเนื่องจากจำเลยไม่มาแสดงตน เช่นนี้ การที่ทนายจำเลยอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่ไม่รับอุทธรณ์ และศาลอุทธรณ์ภาค ๔ วินิจฉัยปัญหาตามข้ออุทธรณ์แล้วมีคำสั่งให้ยกคำร้อง ยื่นตามคำปฏิเสธของศาลชั้นต้น คำสั่งศาลอุทธรณ์ภาค ๔ ย่อมเป็นที่สุด ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๘ ทวิ วรรคสาม ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.๒๕๕๕ มาตรา ๔ และ พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๓ จำเลยไม่มีสิทธิฎีกา

ฎ.๒๓๕๑/๒๕๖๒ คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ฐานร่วมกันพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน และฐานร่วมกันนำสิ่งของต้องห้ามเข้ามาในเรือนจำ ศาลชั้นต้นรับฟังว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดคงรับฟังข้อเท็จจริงว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องเช่นกัน แต่กรณีที่มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสาม จำเลยฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา กรณีถือว่าฎีกาของจำเลยได้รับอนุญาตให้ฎีกาเฉพาะความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเท่านั้น แต่อย่างไรก็ดี เมื่อศาลฎีการับฟังข้อเท็จจริงใหม่ว่า จำเลยมิได้กระทำความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และฐานร่วมกันพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนแล้ว สำหรับความผิดฐานร่วมกันนำสิ่งของต้องห้ามเข้ามาในเรือนจำซึ่งมิใช่เป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุก ๑ ปี และศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ไขจำคุก ๘ เดือน อันเป็นการแก้ไขเล็กน้อย และความผิดฐานนี้ต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ ก็ตาม แต่เนื่องจากเป็นข้อเท็จจริงอันเดียวกันเกี่ยวพันกัน เมื่อศาลฎีกาเห็นว่าจำเลยมิได้กระทำความผิดจึงให้ยกฟ้องปล่อยจำเลยไป ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๕๕ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๒๑๕, ๒๒๕

39

ฎ.๔๔๕๐/๒๕๖๒ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยฐานพรากรเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร กระทงละ ๓ ปี รวม ๓ กระทง จำคุก ๙ ปี ฐานพรากรเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจารให้จำคุก ๑ ปี ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี จำคุกกระทงละ ๕ ปี รวม ๔ กระทง จำคุก ๒๐ ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี กับความผิดฐานพรากรเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร เป็นการกระทำความผิดเดียวกันเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตาม ป.อ.มาตรา ๕๐ โดยไม่ลงโทษฐานพรากรเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจารแก่จำเลยอีก เป็นเพียงการแก้ไขเล็กน้อยและยังคงลงโทษจำคุกจำเลยแต่ละกระทงไม่เกิน ๕ ปี จึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยนับเป็นผู้เสียหายที่ ๑ จริง แต่มิได้กระทำความผิด จำเลยไม่มีเจตนาพรากรผู้เสียหายที่ ๑ ไปจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร คำเบิกความของผู้เสียหายที่ ๑ และผู้เสียหายที่ ๒ ขัดแย้งกันรับฟังไม่ได้ ทั้งมีข้อเท็จจริงบิดเบือนไปจากที่ผู้เสียหายที่ ๑ เบิกความ พยานหลักฐานโจทก์ไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าจำเลยกระทำความผิด ขอให้ศาลฎีกาโปรดพิจารณาตามข้อเท็จจริง และมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาศาลล่างยกฟ้องปล่อยจำเลย หรือหากเห็นว่าจำเลยกระทำความผิดขอให้ลงโทษสถานเบาด้วยนั้น เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามบทกฎหมายมาตราดังกล่าว ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยมานั้นเป็นการไม่ชอบ

40

ฎ. ๖๕๖๖/๒๕๖๒ อวรุณของกลางเป็นอวรุณที่มีทะเบียนจึงไม่ใช่ทรัพย์สินที่มีไว้เป็นความคิดที่กฎหมายกำหนดให้ต้องริบเสียทั้งสิ้น ตาม ป.อ.มาตรา ๓๒ แต่เป็นทรัพย์สินซึ่งจำเลยได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดซึ่งศาลมีอำนาจใช้ดุลพินิจที่จะสั่งให้ริบหรือไม่ริบก็ได้ตามมาตรา ๓๓ (๑) คดีนี้ศาลชั้นต้นลงโทษปรับจำเลยสถานเดียว และริบอวรุณของกลาง ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ พิพากษาแก้เฉพาะให้คืนอวรุณของกลางแก่จำเลยเท่านั้น จึงเป็นการพิพากษาแก้ไขเล็กน้อย ต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง

ฎ. ๖๖๒๔/๒๕๖๒ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิด ตาม ป.อ.มาตรา ๒๘๘ จำคุก ๒๐ ปี ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตาม ป.อ.มาตรา ๗๘ คงจำคุก ๑๓ ปี ๔ เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานฆ่าผู้อื่น จำคุก ๑๕ ปี ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตาม ป.อ.มาตรา ๗๘ คงจำคุก ๑๐ ปี เป็นกรณีศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษาแก้เฉพาะโทษที่ลงแก่จำเลยเป็นการแก้ไขเล็กน้อยและให้ลงโทษจำคุกจำเลยเกินห้าปี ต้องห้ามมิให้โจทก์ซึ่งหมายความถึงโจทก์ร่วมด้วยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคสอง

คดีในส่วนอาญาต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคสอง และเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ฎีกาในคดีส่วนแพ่งของโจทก์ร่วมที่ขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเพิ่มขึ้น เมื่อโจทก์ร่วมยื่นฎีกาโดยมิได้ยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกามาพร้อมฎีกา ตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๒๔๗ วรรคสอง เป็นการไม่ชอบ แม้ศาลชั้นต้นรับฎีกาของโจทก์ร่วมมาก็เป็นการมิชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

41

ฎ. ๗๔๑๒/๒๕๖๒ ตามคำร้องของจำเลยเพียงขอให้ผู้พิพากษาสองคนที่ลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น คือ ม. และ ร. อนุญาตให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง โดยไม่ได้ระบุถึงผู้พิพากษาคนอื่นที่ลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ เมื่อผู้พิพากษาทั้งสองคนที่ลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น มีคำสั่งไม่อนุญาตให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงแล้ว ก็ชอบที่ศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งไม่รับฎีกาของจำเลย แต่ศาลชั้นต้นกลับส่งคำร้องไปยังศาลอุทธรณ์ และ ก. ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ที่ลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์มีคำสั่งอนุญาตให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงโดยลำพัง จึงหาเหตุผลให้เข้าช้อยกเว้น ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๒๑ อันจะส่งผลตามกฎหมายให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้ไม่ เพราะมิได้ต้องด้วยความประสงค์ของจำเลย และมีได้ผ่านหลักเกณฑ์ ตาม ป.วิ.พ.มาตรา ๒๒๔ วรรคท้าย ประกอบมาตรา ๒๕๒ และป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ คำสั่งของศาลชั้นต้นที่รับฎีกาของจำเลยจึงไม่ชอบ

ฎ. ๓๑/๒๕๖๓ ศาลจังหวัดกำแพงเพชรอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ให้จำเลยฟังวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๖๒ แล้วศาลชั้นต้นจึงอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ให้โจทก์และทนายจำเลยฟังวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๖๒ ต้องถือว่าศาลได้อ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ให้จำเลยฟังตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๖๒ ไม่ใช่วันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๖๒ ที่อ่านให้ทนายจำเลยฟัง จำเลยมีอำนาจยื่นฎีกาภายในหนึ่งเดือน นับแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๖๒ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๖ วรรคหนึ่ง จึงต้องยื่นฎีกาภายในวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๒ การที่ทนายจำเลยยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลายื่นฎีกาในวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๒ ซึ่งล่วงเลยกำหนดระยะเวลายื่นฎีกาของจำเลย โดยไม่มีพฤติการณ์พิเศษและไม่ใช่วินิจฉัยที่มีเหตุสุดวิสัย ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลายื่นฎีกาของจำเลยจึงไม่ชอบ จำเลยไม่มีสิทธิยื่นฎีกาเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ให้จำเลยฟัง

42

ฎ.๑๖๒/๒๕๖๓ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดรวม ๖ กระทั่งแต่ละกระทงลงโทษจำคุก ๒ ปี โดยไม่รอกการลงโทษ ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษาแก้ไขโทษปรับอีกกระทงละ ๕,๐๐๐ บาท รวม ๖ กระทง เป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท กับให้รอกการลงโทษและคุมความประพฤติจำเลยไว้ด้วย เป็นกรณีที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ยังคงลงโทษจำเลยในแต่ละกระทงจำคุกไม่เกิน ๒ ปี และปรับไม่เกิน ๔๐,๐๐๐ บาท ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๕ ฎีกาของโจทก์ที่ขอให้ลงโทษจำคุกจำเลย โดยไม่รอกการลงโทษ เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง เมื่อไม่ปรากฏว่าโจทก์มีการปฏิบัติตามมาตรา ๒๒๑ คำสั่งของศาลชั้นต้นที่รับฎีกาของโจทก์จึงไม่ชอบ

ฎ.๔๑๕/๒๕๖๓ นายจำเลยยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาขึ้นฎีกาครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๒ ฟ้นกำหนดที่ศาลชั้นต้นอนุญาตให้ขยายได้ถึงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๒ แล้ว แม้ทนายจำเลยจะอ้างในคำร้องว่าทนายจำเลยทราบความประสงค์ของจำเลย เมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๖๒ และการเรียบเรียงฎีกายังไม่แล้วเสร็จ อันจะพอถือว่ามิพุดติการณ์พิเศษก็ตาม แต่ไม่พุดเหตุสุดวิสัยที่มีอาจยื่นคำร้องก่อนสิ้นระยะเวลานั้น ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งอนุญาตตามคำร้องขอขยายระยะเวลาขึ้นฎีกาครั้งที่ ๒ ของทนายจำเลยจนถึงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๖๒ จึงเป็นการไม่ชอบด้วย ป.วิ.พ.มาตรา ๒๑๓ ประกอบป.วิ.อ.มาตรา ๑๕ ฎีกาของจำเลยยื่นต่อศาลชั้นต้น เมื่อวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๖๒ ล่วงเลยวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๒ แล้ว เป็นฎีกาที่ยื่นเกินกำหนดเวลา ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๖ วรรคหนึ่ง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาของจำเลยเป็นการไม่ชอบ

43

ฎ.๔๓๖/๒๕๖๓ พนักงานอัยการเป็น โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลย ตาม ป.อ.มาตรา ๒๕๘, ๘๐ ระหว่างพิจารณาผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๔๔/๑ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยกระทำความผิด โดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ตาม ป.อ.มาตรา ๒๕๘ จำคุก ๒ ปี ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน คดีจึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง จำเลยฎีกาว่า รถจักรยานยนต์ของผู้ตายล้มคว่ำเกิดจากการเสียดลั้งจักรการเหวี่ยงคว่ำในขณะที่ใช้มือซ้ายถือหมวกนิรภัยฝากมาที่กระโปรงรถของจำเลย ซึ่งศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยไว้แล้วว่าเหตุที่รถจักรยานยนต์ของผู้ตายล้มเพราะมีเหตุเบียดกระแทกกัน ฎีกาของจำเลยจึงเป็นฎีกาโต้แย้งมูลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว การยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๔๔/๑ เป็นการใช้สิทธิยื่นคำร้องในคดีอาญาที่พนักงานอัยการเป็น โจทก์ จึงต้องถือว่าคำพิพากษาในส่วนที่ผู้เสียหายเรียกค่าสินไหมทดแทนเป็นส่วนหนึ่งของคำพิพากษาในคดีส่วนอาญา ทั้งการพิจารณาคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญา ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๔๖ ดังนั้น สิทธิในการอุทธรณ์ฎีกาเกี่ยวกับค่าสินไหมทดแทนในคดีส่วนแพ่งต้องถือคดีส่วนอาญาเป็นหลัก หากคดีส่วนอาญาขึ้นสู่การพิจารณาของศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกา คดีส่วนแพ่งก็ไม่ต้องห้ามอุทธรณ์หรือฎีกา แต่หากคดีส่วนอาญาต้องห้ามอุทธรณ์ฎีกาหรือยุติไปแล้วตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ คดีส่วนแพ่งก็ต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งป.วิ.พ. ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๔๐ คดีส่วนอาญาต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ดังนั้น สิทธิในการฎีกาคดีส่วนแพ่งจึงต้องพิจารณาตามบทบัญญัติแห่งป.วิ.พ. ซึ่งป.วิ.พ.มาตรา ๒๔๔/๑ บัญญัติว่า "ภายใต้บังคับมาตรา ๒๔๑ คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด" และมาตรา ๒๔๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "การฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลอุทธรณ์ ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา" และวรรคสองบัญญัติว่า "การขออนุญาตฎีกาให้ยื่นคำร้องพร้อมคำฟ้องฎีกาต่อศาลชั้นต้นที่มีคำพิพากษาหรือคำสั่งในคดีนั้น..." เช่นนี้ การที่จำเลยยื่นฎีกาโดยไม่ได้อื่นคำร้องขออนุญาตฎีกามาด้วย จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติดังกล่าว ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยมานั้นจึงไม่ชอบ

44

ฎ.๓๐๕๗/๒๕๖๓ ศาลชั้นต้นลงโทษกักขังแทนโทษจำคุก และศาลอุทธรณ์ภาค ๓ พิพากษายืน โดยมีได้พิพากษากลับคดีต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ ตรี ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.๒๕๕๕ มาตรา ๔ ซึ่งตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๒๑ ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์จะอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้เฉพาะในคดีซึ่งต้องห้ามฎีกาตามมาตรา ๒๑๘, ๒๑๘ และ ๒๒๐ จะอนุญาตให้ฎีกาในคดีซึ่งต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามมาตรา ๒๑๘ ตรี ไม่ได้ ฎีกาของจำเลยที่ขอให้รอกาลลงโทษเป็นการได้เพียงดุลพินิจในการลงโทษของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ซึ่งเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงและต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ ตรี ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.๒๕๕๕ มาตรา ๔ การที่ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้จำเลยฎีกา ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๒๑ และศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยมานั้นเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่วินิจฉัย

ฎ.๖๖๒/๒๕๖๔ ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นที่อ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๒ และมีคำสั่งอนุญาตให้จำเลยขยายระยะเวลายื่นฎีกาลงชื่ออนุญาตให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงในคดีที่ห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง ประกอบพ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.๒๕๕๕ และพ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ.๒๕๒๐ มาตรา ๓ การอนุญาตให้ฎีกาเป็นการไม่ชอบ เพราะมีผู้พิพากษาที่พิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้น จึงไม่อาจอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๒๑

ฎ.๑๖๑๒/๒๕๖๔ แม้ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษาแก้ไขทั้งบทลงโทษและกำหนดโทษ อันเป็นการแก้ไขมาก แต่เป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ยังคงลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน ๒ ปี และปรับไม่เกิน ๔๐,๐๐๐ บาท จึงต้องห้ามมิให้โจทก์ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ วินิจฉัยว่าที่จำเลยส่งข้อความเข้าไปในกลุ่มไลน์มีลักษณะเป็นเพียงเจตนาการแจ้งหรือไขข่าวเฉพาะกลุ่มบุคคลซึ่งอยู่ในกลุ่มไลน์เท่านั้น เป็นการวินิจฉัยข้อเท็จจริง ฎีกาของโจทก์ทำนองว่ามิได้มีเพียงเจตนาการแจ้งหรือไขข่าวเฉพาะกลุ่มบุคคลซึ่งอยู่ในไลน์เท่านั้น เป็นการฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้โจทก์ฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว

ฎ.๑๘๒๐/๒๕๖๔ ป.อ.มาตรา ๗๖ มิใช่เป็นบทมาตราซึ่งกฎหมายบัญญัติเป็นบทความคิดหรือบทกำหนดโทษ จึงเป็นดุลพินิจของศาลถ้าเห็นสมควรจะลดมาตราส่วนโทษลงหนึ่งในสามหรือกึ่งหนึ่งก็ได้ จำเลยยังป็นมาที่ผู้เสียหายทั้งสองแล้วอาวูรป็น ไม่น่าจำเลยไม่ได้เดินเข้ามาอีกซ้ำ เมื่อผู้เสียหายทั้งสองวิ่งหนีมาที่บริเวณหน้าร้านอาหารโรงเหล้าแล้ว จำเลยสามารถขับรถจักรยานยนต์ตามมายังซ้ำได้อีก แต่จำเลยกลับซ่อนท้ายรถจักรยานยนต์หลบหนีไป แสดงว่าจำเลยยังมีความสำนึกผิดชอบชั่วดีอยู่บ้าง ประกอบจำเลยให้การรับสารภาพในชั้นพิจารณา ขณะกระทำผิดจำเลยอายุเพียง ๑๘ ปีเศษ ศาลเห็นสมควรลดมาตราส่วนโทษให้จำเลยลงหนึ่งในสาม ตาม ป.อ.มาตรา ๗๖ ส่วนความคิดฐานร่วมกันมีอาวูรป็นมีทะเบียนของผู้อื่น ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและความผิดฐานร่วมกันพาอาวูร ป็นติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตและไม่มีเหตุสมควร ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ พิพากษาแก้คำพิพากษาศาลชั้นต้นเฉพาะโทษ เป็นการแก้ไขเล็กน้อยและยังคงลงโทษจำคุกกระทงละ ไม่เกินห้าปี ต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๑๘ วรรคหนึ่ง แต่เมื่อเป็นข้อเท็จจริงอันเดียวกัน ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยและลดมาตราส่วนโทษในความคิดฐานที่ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงดังกล่าวได้ด้วย ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๘๕ ประกอบมาตรา ๒๑๕ และ ๒๒๕

ฎ.๑๕๕๒/๒๕๖๔ จำเลยฎีกาโดยคัดลอกข้อความมาจากอุทธรณ์ของจำเลยทั้งสี่คน คงมีการแก้ไขเฉพาะคำว่าศาลอุทธรณ์ภาค ๗ เป็นศาลฎีกา และมีส่วนเพิ่มเติม พิมพ์ตกหรือพิมพ์ผิด ไปจากอุทธรณ์บ้างเล็กน้อยในรายละเอียด ฎีกาของจำเลยจึงเป็นการโต้แย้งเฉพาะคำพิพากษาศาลชั้นต้น มิได้โต้แย้งคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๗ ว่า พิพากษาไม่ชอบอย่างไรหรือไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๗ เพราะเหตุใด ทั้งเหตุผลในการวินิจฉัยของศาลชั้นต้นกับศาลอุทธรณ์ภาค ๗ มีบางส่วนก็แตกต่างกัน ฎีกาของจำเลยจึงเป็นฎีกาที่มีโต้คัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๗ อันเป็นการไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ.มาตรา ๑๕๓ วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา ๒๑๖ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๒๒๕ แม้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๗ อนุญาตให้ฎีกา ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๒๒๑ และศาลชั้นต้นรับฎีกาของจำเลยมา ก็เป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

ฎ.๓๗๘๕/๒๕๖๔ กรณีที่จำเลยไม่ขอใช้คำสันนิษฐานใหม่ทดแทนให้แก่ผู้เสียหายตามบันทึกข้อตกลงซึ่งศาลชั้นต้นกำหนดเป็นเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติของจำเลยไว้ เป็นกรณีที่จำเลยไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติที่ศาลกำหนดตาม ป.อ.มาตรา ๕๖ เมื่อศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกเลิกการคุ้มครองความประพฤติ และให้ลงโทษจำคุกที่รอการลงโทษไว้แก่จำเลย ดังนี้ จำเลยมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งได้ และเมื่อศาลอุทธรณ์ภาค ๖ มีคำพิพากษาแล้ว คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๖ ย่อมเป็นที่สุดตาม พ.ร.บ.คุ้มครองประพฤติ พ.ศ.๒๕๕๕ มาตรา ๓๔ วรรคสอง จำเลยจะฎีกาไม่ได้ ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยมานั้นเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษายกฎีกาของจำเลย

